

Arrest

nr. 273 827 van 9 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. VANSTALLE *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 5 november 2019.

1.2. Op 17 november 2020 worden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 27 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing inzake C.D.M.I.E., eerste verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 4 maart 1988 in de stad Ahuachapan in het gelijknamige departement. Van uw 10 jaar tot uw 22 à 23 jaar woonde u in diverse wijken in de stad Lourdes Colon in het departement La Libertad. Toen u uw huidige echtgenoot leerde kennen, verhuisde u naar Campos Verdes 1, senda 12 Poniente, poligono 50, huis 48 in de stad Lourdes Colon in het departement La Libertad. Omdat uw echtgenoot in 2015 de renta van vijftig dollar niet langer kon betalen aan bendeleden van de bende 18, diende hij zijn zaak te sluiten en verhuisden jullie naar Campos Verdes 1, senda 6 Oriente, poligono 13, huis 13 in Lourdes Colon. U huwde op 25 november 2018 met R. A. M. L. (O.V.-nummer X; CG-nummer X), waarmee u zich samen met jullie minderjarige zoon in België bevindt. Omwille van uw problemen doken jullie in de avond van 2 oktober 2019 onder bij uw tantes Colonia San Nicolas in de stad Ahuachapan in het gelijknamige departement. Daar verbleven jullie tot jullie het land verlieten op 29 oktober 2019.

Uw redenen om het land te ontvluchten zijn tweeledig, waarbij het ene betrekking heeft op uw uzelf en het andere op uw echtgenoot. Zo kreeg u problemen met bendeleden van de bende 18 omwille van uw werk voor het Nationale Instituut voor de Gezondheid als afdeling van het Ministerie van Volksgezondheid, waarvoor u werkte sinds 2017. Als opvoeder in gezondheidszorg werkte u aan een project waarbij u enerzijds interviews afnam met zwangere tieners en anderzijds uiteenzettingen gaf op scholen over het mentale welzijn, hoe men afstand kon houden van bendeleden en vermijden gerekruteerd te worden en welke steun zwangere tieners konden vinden. Van juli 2018 tot 28 november 2018 werkte u aan een gelijkaardig project in de stad Apopa in de wijk Chinto in het departement San Salvador waarvoor u rapporten opstelde die uw bazin doorspeelde naar het Openbaar Ministerie zodat deze processen konden opstarten tegen bendeleden. U hield diepte-interviews met tieners om te vragen hoe ze waren zwanger geraakt, of dit gewenst was of het product was van een verkrachting. Op 28 november 2018 werd u met uw eenheid bestaande uit een dokter, een chauffeur en twee verpleegkundigen in jullie busje ter hoogte van Valle del Sol onderschept door zeven bendeleden van bende 18. Een van hen sprak u toe en zei dat ze niet hielden van het werk dat u daar deed omdat door haar werk en de rapporten veel kompanen waren opgepakt. Ze beschuldigden u er eveneens van informatie door te spelen naar een rivaliserende bende aangezien het busje zich door diverse zones begaf. Ze wilden u daar niet meer zien en dreigden ermee onderzoek naar u te doen. Als u daar nog zou terugkeren, zouden ze u vermoorden. Drie bendeleden hebben toen de drie vrouwen, waaronder uzelf, meegenomen naar een verlaten huis waar ze jullie hebben verkracht. Diezelfde dag diende u uw ontslag in. Sindsdien werkt u niet meer en vraagt u uw echtgenoot u om het land te verlaten. Op 20 september 2019 vroegen jullie jullie paspoorten aan.

Wat betreft de vluchtredenen van uw echtgenoot waarop u deels beroep doet voor een verzoek tot internationale bescherming, verwijst het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) naar een deel van het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot, R. A. M. L. (O.V.-nummer 8.942.248; CG-nummer 19/25754):

“Uw problemen hebben betrekking op uw werk als inner bij Creditplata, een incasso- en kredietbedrijf in Santa Tecla, waarvoor u al sinds 2016 werkt. Op 30 september 2019 belde uw neef/collega, L. G. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764), u om 10 uur 's morgens op met de vraag of u hem kon vergezellen naar de gevaarlijke zone, Bajada Via Lourdes. Daar werden jullie onderschept door drie gewapenden individuen van bende 18. Eén van hen nam het woord en zei dat hij een lening van 15.000 dollar wilde. Hierop repliceerden jullie dat jullie enkel kleine leningen verstrekten, mits in achtneming van bepaalde voorwaarden. Het maakte hem niet uit zolang hij die 15.000 dollar maar kreeg. Hij dreigde ermee dat hij jullie wist wonen, wat uw echtgenote allemaal deed en waar uw zoon naar school ging. Hij zou nog contact opnemen over het geld. Diezelfde ochtend gingen jullie terug naar het kantoor en vertelden jullie jullie baas wat jullie was overkomen. Hij hechtte er weinig belang aan waardoor jullie jullie ontslag indienden. Vijftien dagen eerder werd u eens achtervolgd door twee individuen op een motor toen u uw inningsroute aflegde maar dit bleef zonder verder gevolg. 's Avonds op 1 oktober 2019 vroeg een onbekende vrouw aan jullie huis een dollar. Toen u de dollar ging halen, keek zij naar binnen en naar uw echtgenote, waarna ze is vertrokken.

Op 2 oktober 2019 kocht u uw vliegtickets naar België in Lourdes. Diezelfde dag stopten er vier individuen een half uur voor uw huis. Nadat ze vertrokken waren, reden jullie naar Ahuachapan bij een tante van uw echtgenote om daar onder te duiken. Op 4 oktober dienden u en uw neef een klacht in bij het Openbaar Ministerie van de Republiek (Fiscalia General de la República) van Santa Tecla. Op 29 oktober 2019

vlogen u, uw echtgenote en zoon via Spanje naar België, waar jullie aankwamen op 30 oktober 2019. Op 5 november 2019 dienden jullie een verzoek in tot internationale bescherming in België. Ook uw neef L. G. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764) en zijn echtgenote K. Y. M. D. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764B) dienden diezelfde dag een verzoek in tot internationale bescherming in België."

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat bendeleden van bende 18 u zullen volgen en al het mogelijke zullen doen om u te verwoesten en te vermoorden. U vreest daarbij dat ze uw zoon hoe dan ook zullen vermoorden wetende dat dat een manier is om u te verwoesten.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legden jullie volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw echtgenoot en zoon, jullie identiteitskaarten, jullie rijbewijzen, jullie diploma's, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van jullie zoon, de klacht van uw echtgenoot bij het Openbaar Ministerie van Santa Tecla, zijn BTW-kaart van zijn werk, een identificatiebewijs van uw werk, aanbevelingsbrieven die verwijzen naar uw werk, foto's van uw echtgenoot zijn werk en twee Facebookposts met nieuwsitems over het bendegegeweld in jullie buurt.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen, de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en alle elementen uit uw dossier moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen inzake het seksueel geweld waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn niet kunnen overtuigen. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming (VIB) heeft u niet aangegeven dat u slachtoffer was van seksueel geweld, zij het fysiek, psychologisch of seksueel (Zie Registratie VIB, 31 oktober 2019, vraag vi kwetsbaarheden). Evenmin heeft u wanneer bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 23 juni 2020 nagegaan werd of er bijzonder procedurele noden waren, te kennen gegeven dat er bijzondere omstandigheden waren, waardoor u eventueel verkoos gehoord te worden door een persoon of tolk van hetzelfde geslacht. De persoon die het gehoor bij DVZ afnam was een vrouw, een tolk was daarbij niet aanwezig omdat zij Spaans sprak (CGVS, p. 4). Nochtans maakte u er geen enkele melding van het seksueel geweld waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn. Op de vraag of u verder in de procedure bij voorkeur in het bijzijn van een vrouwelijke of een mannelijke medewerker wenst gehoord te worden, geeft u aan geen voorkeur te hebben (DVZ CGVS Vragenlijst, 23 juni 2020, punt 6). Pas voor het CGVS komt u aanzetten met de beweerde verkrachting (CGVS, p. 4). U verkondigt over het gehoor bij DVZ in eerste instantie zelfs dat u daar heel goed ontvangen bent. Vlak hierop echter laat u zich ontvallen dat u zelf niet klaar zou geweest zijn om iets te vertellen en zegt u ook verkracht geweest te zijn. Op de vraag waarom u het bij DVZ er niet over had kunnen hebben echter, beweert u een mentale blokkade gehad te hebben waardoor u zich dat niet kon herinneren. Vervolgens oppert u dat het misschien was omdat u die persoon bij DVZ niet genoeg vertrouwde (CGVS, p. 3-4). Ook uw echtgenoot geeft bij zijn persoonlijk onderhoud voor het CGVS eerst te kennen dat het gehoor bij DVZ goed verlopen is en stelt dat het goed voelde om te kunnen vertellen over de problemen, ook al was dat moeilijk en moeilijk te herinneren. Hij beaamt hij dat hij er een samenvatting heeft kunnen geven van alle redenen (CGVS echtgenoot, p. 3). Hij laat na op dat moment aan te geven dat zowel u als zij bij DVZ iets belangrijks niet verteld hebben. Pas veel later tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakt uw echtgenoot er voor het eerst gewag van, zonder evenwel aan te geven wat hem er van weerhouden heeft dit dan niet eerder te berde te brengen (CGVS echtgenoot, p. 19).

Verder vallen uw verklaringen over het gedrag van u en de twee andere vrouwen na de feiten maar moeilijk te rijmen met de rol die u zelf zou gespeeld hebben in uw job. U stelt gewerkt te hebben voor het Nationale Instituut voor de Gezondheid waarbij u diepte-interviews afnam van tieners die zwanger geraakt waren. U verzamelde al hun persoonsgegevens en diende hen delicate vragen te stellen. Elke zwangerschap onder achttien in uw land zou als verkrachting beschouwd worden. Al deze documenten speelde u

vervolgens door aan de procureur of het openbaar ministerie zodat zij een proces konden opstarten (CGVS, p. 11, 15). Van uw eigen verkrachting vervolgens zou u géén aangifte gedaan hebben. Ook de twee andere collega's die het mee zou overkomen zijn zouden verzuimd hebben aanklacht in te dienen. Jullie zouden het niet verteld hebben aan andere collega's, maar het onder jullie drieën gehouden hebben. Sterker nog: bij aankomst op jullie werk na de verkrachting, zouden jullie daar gevraagd hebben om terecht te kunnen in de verplegingszaal en daar hebben jullie zichzelf opgefrist. Nochtans zou er een gynaecoloog aanwezig geweest zijn die gevraagd heeft om jullie te mogen onderzoeken, die jullie een check-up wilde geven maar jullie zouden dat niet gewild hebben (CGVS, p. 19). Dat u het aanbod van een gynaecoloog om u te laten onderzoeken vlak na een verkrachting gewoon zou afwijzen terwijl u zelf verklaringen zou gaan afnemen zijn om deze door te spelen voor vervolging, is bevreemdend. U stelt dat u zich na twee maanden hebt laten onderzoeken bij een huisarts, maar u legt hier geen (begin van) bewijs van voor. U verklaart dat u geen contact meer heeft met de dokter en voegt toe dat u niet weet of er nog documenten over bestaan. U wou gewoon weten wat het resultaat was en bent die documenten nooit gaan ophalen (CGVS, p. 19). Deze uitleg weet echter geenszins te overtuigen. U stelt dat u na de feiten onmiddellijk ontslag nam maar u legt inzake uw werk buiten een identificatiebewijs ook alleen maar enkele aanbevelingsbrieven neer. U stelt geen ontslagbrief te hebben ontvangen maar ze konden voor u regelen dat u een aanbevelingsbrief kreeg. Op één van uw aanbevelingsbrieven wordt gesproken over een periode van tewerkstelling in 2018, dat zou dan geweest zijn van 2 juli tot 30 november 2018. Uw verklaring daaromtrent doet wel de wenkbrouwen fronsen: ze konden erop zetten dat het op 30 november kon, de 29ste of in december. Ze konden erop zetten dat u tot het einde van de maand gewerkt had die maand voor als u een andere job zou gaan zoeken, op die manier zou er geen dag zijn waarop u die maand niet gewerkt had (CGVS, p. 13). Dat deze aanbevelingsbrieven dan ook een hoogst gesolliciteerd karakter vertonen, behoeft dan ook geen verder betoog. Zelfs indien er geloof zou gehecht kunnen worden aan de feiten van 27 november 2018, dan nog dient er opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk overkomt dat in de toekomst nog benaderd zou worden door de benadeelden van bende 18 omwille van uw voormalige werk voor het Ministerie van Volksgezondheid. Het bendelid van bende 18 dreigde ermee u te vermoorden als hij u daar nog zou zien. Door diezelfde dag uw ontslag in te dienen, kwam u immers tegemoet aan de eisen van dat bendelid (CGVS, p. 13). Geen van deze zeven benadeelden heeft u achteraf nog op een of andere manier teruggezien (CGVS, p. 21). Dat u dan plots de problemen waarmee uw echtgenoot te kampen zou gekregen hebben, met name een afpersingszaak koppelt aan precies die benadeelden die van u eisten dat u ophield met uw werk, kan u niet hard maken en zijn ver gezocht. Bendes gaan territoriaal te werk, zo stelt u zelf dat mensen van een bepaalde zone door die bende niet zomaar in een bepaalde zone kunnen en uw problemen en zijn problemen speelden zich niet op dezelfde plaats af: u situeert die van u in Apopa, op een uur rijden en uw echtgenoot situeert zijn problemen in Lourdes (CGVS, p. 8, 11-12, 21). In de klacht die uw echtgenoot wel liet neerleggen, rept hij overigens zelf met geen woord over voorgaande bedreigingen. Dienaangaande wordt eveneens opgemerkt dat uw echtgenoot noch de bedreigingen die hij zou ondervonden hebben vijftien dagen voor 30 september 2019 noch deze die zouden plaats gevonden hebben erna op 1 en 2 oktober 2019 heeft laten opnemen in de klacht. Opvallend is tevens dat in de klacht evenmin opgenomen is welke bende jullie zou viseren. Inzake het incident waarbij een ongekende, gesluisde vrouw op 1 oktober 2019 naar jullie huis kwam, weten jullie niet aannemelijk te maken waarom deze persoon kan worden gelinkt aan uw verkrachtingszaak of zijn afpersingszaak. U komt immers niet verder dan de vermelding dat het ongewoon is dat iemand aanklopt in uw buurt waardoor zich tevens de vraag stelt waarom u überhaupt opendeed als dit zo ongewoon is en u de dag ervoor bedreigd werd (CGVS, p. 12, 22). Evenmin kunt u aannemelijk maken dat de vier individuen die uw huis in de gaten zouden gehouden hebben op 2 oktober 2019 kunnen worden gelinkt aan de benadeelden van de vorige incidenten. U verklaarde immers dat zij niets specifiek deden, buiten een half uur voor het huis staan en rondkijken (CGVS, p. 22). Ze hebben jullie niet aangesproken en zijn nooit overgegaan tot daden aangezien uw echtgenoot onmiddellijk de deur sloot (CGVS echtgenoot, p. 21). Overigens gaf uw echtgenoot te kennen dat die vier individuen kappen ophadden (CGVS, p. 21), terwijl u beweert dat ze petten droegen die hun gezichten bedekten (CGVS, p. 16). Voorts dragen jullie geen verklaringen aan die kunnen ontkrachten dat zij niet zoals gewoonlijk uw huis met huisnummer 13 controleerden omdat ze niet graag hebben dat mensen het bezochten vermits het getal verwijst naar de rivaliserende bende, MS13, zoals uw echtgenoot eerder schetste (CGVS echtgenoot, p. 10).

De vage bewering van uw echtgenoot dat hij vijftien dagen voor de beweerde afpersingspoging al eens achtervolgd werd tijdens uw werk door twee individuen op een motor, ontbeert overtuigingskracht. Hij stelde zelf dat dit zonder enig gevolg bleef (CGVS echtgenoot, p. 21). Wat betreft de beweerde afpersing van uw echtgenoot in 2015 in zijn zaak toen jullie elders woonden, in senda 12 en benadeelden van bende 18 u maandelijks 50 dollar renta zouden gevraagd hebben, verklaren jullie de zaak opgedoeft te hebben en verhuisd te zijn. Nadien hebben jullie geen problemen meer gehad hierdoor (CGVS, p. 7, CGVS echtgenoot, pp. 7-8). Overigens maakt uw echtgenoot er geen gewag van toch wel gedurende een

tweetal jaren zaakvoerder geweest te zijn bij DVZ wanneer naar zijn beroepen gevraagd werd (DVZ Verklaring, 22 juni 2020, punt 12, CGVS echtgenoot, p. 8).

Wat de argumentatie betreft aangaande de afpersing die uw echtgenoot inroept, verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenoot de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Jullie doen immers aanvullend beroep op elkaars asielmotieven waardoor bijgevolg aan u identiek dezelfde status wordt toegekend. Het CGVS verwijst naar het desbetreffende stuk uit de beslissing van uw echtgenoot R. A. M. L. (O.V.-nummer 8.942.248; CG-nummer 19/25754) die u hieronder kunt lezen:

Op basis van uw verklaringen, de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en alle elementen uit uw dossier moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoek om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U heeft echter onvoldoende onderbouwd waarom dit voor u het geval is. **Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.**

Inzake de beweerde afpersing, baseert u zich op dezelfde feiten als uw neef L. G. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764) en verwijst het CGVS voor dit gedeelte dan ook naar de weigeringsbeslissing die in zijn hoofde genomen wordt:

“U linkt uw vrees aan het werk dat u sinds 2016 zou uitgeoefend hebben. Inzake dat werk dient echter vastgesteld te worden dat u niet kan overtuigen dit beroep effectief uitgeoefend te hebben. Niet alleen legt u geen enkel stuk neer betreffende dit werk dat u jarenlang zou uitgevoerd hebben, op de stukken die u neerlegt staan aanwijzingen die erop wijzen dat u dit beroep niet uitgeoefend hebt. Op uw huwelijkscontract van 2017 staat dat u missionaris bent. Op uw huwelijksakte, opgesteld in juni 2017, werd uw beroep aangemerkt als “misionero”, met name “missionaris”. Op uw identiteitskaart, uitgegeven een jaar later in juni 2018 alsook op de geboorteakte van uw dochter Z. M., geboren in juni 2018 heeft u als beroep “misionero(a)”. Nochtans was u naar eigen zeggen al aan de slag voor het kredietbedrijf sinds

2016 (CGVS, p. 15). Sterker nog: ook op de geboorteakte van uw dochter Sharon Elizabeth valt te lezen dat u missionaris bent. Zij werd geboren in 2004. U rept nergens met geen woord over het gegeven dat u als missionaris actief zou geweest zijn. Wanneer u bevraagd wordt over uw voorgaande jobs, stelt u een winkeltje gehad te hebben toen uw eerste echtgenote nog studeerde en dat u voor 2016 in een NGO werkte die aan preventie deden in scholen, bv. inzake drugs en pesterijen (CGVS, p. 15). Het enige andere dat u nog zegt, is dat u als een soort cliniclown wat bijverdiende (CGVS, p. 16-17) maar u laat nergens vallen dat u missionaris zou geweest zijn. U poneert voorts dat het agentschap informeel was en niet geregistreerd en vervolgt dat het eigenlijk een illegale activiteit was die u verrichtte (CGVS, p. 15-16). U wekt met deze stelling echter stellig de indruk hiermee te willen voorkomen dat u bewijzen van dit werk zou moeten neerleggen. Er dient opgemerkt te worden dat deze stelling echter moeilijk te rijmen valt met de aangifte die u voorlegt. Daarin werd namelijk opgetekend dat u "wettig werk" heeft. Verder in de aangifte staat ook dat de aanklagers, in casu dus u en uw neef allebei voor het bedrijf CREDIPLATA, LIDERES EN MICROFINANZAS werken en er wordt nog uitgelegd ook wat dit inhoudt, name een incassobedrijf dat ook kredieten verleent. Dat uw werk bij dit incassobedrijf dan ook een illegale activiteit zou zijn zoals u voorhield, valt niet echt geloofwaardig te noemen. Overigens rept uw neef, die samen met u op hetzelfde kredietbedrijf zou gewerkt hebben, met geen woord over illegale praktijken of een ongeregistreerde job. Opvallend is ook dat hij geen enkel valabel document neerlegt over die job. Op de vraag of hij zijn ontslagbrief bij heeft, reageert hij nochtans niet met een stelling dat hij dit vanwege de aard van jullie job dit niet zou kunnen bekomen. Hij pretendeerde dat zijn baas verveeld zat met zijn ontslag en het eigenlijk niet aanvaardde (CGVS neef R., p. 18-19). Dit is in het geheel niet hetzelfde. Uw neef legt weliswaar een foto neer waarop een aantal collega's zouden poseren, waaronder u. Dit kan een foto zijn genomen in een heel andere context, voor een of andere (vrijwilligers)organisatie en biedt, a fortiori gezien jullie verklaringen en de inconsistentie met de bevindingen op uw identiteitsstukken en gelet op de manipuleerbaarheid van foto's ook in acht genomen, onvoldoende garanties over de authenticiteit ervan zodat ze niet in aanmerking genomen worden als bewijs van jullie beweerde werk. U stelt te weten in welke zones er problemen waren met bendes en dat u aan uw chef, in casu uw neef, dan vroeg om u te vergezellen in het kader daarvan (CGVS, p. 3). U houdt voor dat u zo'n drietal keer per week met deze neef op pad ging per motor. Toch bent u niet in staat om de motor van uw neef te beschrijven. U twijfelt zelfs over de kleur van zijn motor, of die nu zwart of rood was (CGVS, p. 20-21). Vermits hieruit duidelijk blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie beweerde job, kan bijgevolg ook aan de problemen die jullie daardoor zouden gekend hebben geen geloof worden gehecht.

Uw verklaringen over het incident dat uw vluchtaanleiding zou geweest zijn en de aansluitende onderduikperiode zijn evenmin geloofwaardig. Aangaande het incident van 30 september 2019 verkondigt u dat slechts één van de drie individuen gewapend was, u licht nog toe dat dit was om niet te veel op te vallen (CGVS, p. 21). De aangifte bericht over drie gewapende individuen (Document 5 in het administratieve dossier). Verder verklaart u dat de twee benedeleden op de achtergrond bij het weggaan hun rug ontblootten om hun tatoeages te tonen en dat de woordvoerder zijn tatoeage op de borst met de cijfers 1 en 8 toonde, hij trok daarom zijn hemd omhoog (CGVS, p. 18, 21-22). Uw neef claimde nochtans dat de tatoeages continu zichtbaar waren en dat ook op het hemd afleesbaar was dat ze van bende 18 waren (CGVS neef R., p. 21). Voorts beweert uw neef dat jullie diezelfde dag direct en éénmalig rond elf uur terugkeerden naar het kantoor om jullie ontslag in te dienen (CGVS neef R., p. 18). U wendt echter voor alles te zijn gaan afgeven in het bedrijf en rond twintig voor elf thuis te zijn aangekomen (CGVS, p. 23). Uw echtgenote verklaart dan nog iets anders: met name dat u direct na het incident naar huis kwam om alles af te sluiten, dat u daar tien minuten bleef en dan terugkeerde naar uw werk om steun te vragen en vervolgens na de middag terug thuis te arriveren (CGVS echtgenote, p. 17, 21). Toen u thuiskwam verklaarde u dat u de vensters dichtdeed (CGVS, p. 18) en dat uw echtgenote de gordijnen toen heeft dichtgetrokken omdat ze bang was (CGVS, p. 23), terwijl uw echtgenote verklaart dat u toen u thuiskwam alles begon af te sluiten: de deuren met een slot en u sloot alle gordijnen (CGVS echtgenote, p. 17). Ook over het al dan niet bestaan van een termijn die de benedeleden u gaven om hen het geld te overhandigen, leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af.

Zo stelt u dat er nooit een echte termijn is afgesproken en dat u moest wachten tot ze u op de hoogte zouden stellen (CGVS, p. 8, 23), terwijl de benedeleden volgens uw echtgenote zeiden dat ze nog diezelfde avond bij jullie thuis gingen langskomen om het geld op te halen (CGVS echtgenote, p. 17, 19-20). En ofschoon de benedeleden op 30 september 2019 toen ze weggingen nog vermeldde dat ze uw telefoonnummer kenden (CGVS, p. 18), valt uit uw verklaringen op te maken dat u niets meer van hen heeft gehoord, noch bedreigingen of een oproep ontving via uw telefoon, ook al behield u tot een week na uw aankomst in België uw Salvadoraanse nummer (CGVS, p. 4)." "

Ook over de aankoop van de vliegtickets leggen jullie onverenigbare verklaringen af. U stelt eerst dat uw echtgenoot de tickets alleen aankocht op 2 november 2019 (CGVS, p. 16). Uw echtgenoot

daarentegen had verklaard de tickets op 2 oktober 2019 aangekocht te hebben en u zou daarbij geweest zijn (CGVS echtgenoot, p. 22). Geconfronteerd met uw antwoord, slaakt u dat dat gek is en oppert u dat hij misschien zenuwachtig was. U redeneert verder dat u bij uw tantes was aangezien het te gevaarlijk was om allemaal samen te gaan. Wanneer u voorgelegd wordt of de tickets gekocht werden voor of na u naar de tantes ging, kiest u "voor" en realiseert u zich dat u uw stelling dient aan te passen en verklaart u plots samen met uw echtgenoot geweest te zijn (CGVS, p. 16).

Tot slot dient te worden geconstateerd dat jullie houding na jullie vertrek ook niet getuigt van een vrees voor reëel risico op ernstige schade. Jullie reisden via Spanje naar België. Ondanks het feit dat jullie zich in een EU-lidstaat bevonden, dienden jullie in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in. De poging tot verschoning van uw echtgenoot, dat hij hoorde dat er daar ook bendes actief zijn (CGVS echtgenoot, p. 20), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De documenten over uw identiteit, met name jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte en de geboorteakte van jullie zoon staan hier niet ter discussie. Dit is eveneens het geval voor jullie studiedocumenten en rijbewijzen. Inzake zijn werkdocumenten wordt vastgesteld dat hij geen andere documenten neerlegt buiten een BTW-kaart en foto's waarvan hij stelt dat ze van uw werkomgeving zijn. Aan deze foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Wat de BTW-kaart betreft dient opgemerkt te worden dat er op deze kaart geen enkele indicatie staat die deze kaart aan uw echtgenoot linkt. Het NIT nummer dat erop staat, komt alvast niet overeen met het NIT nummer dat geregistreerd staat op zijn identiteitskaart. U legde daarnaast twee Facebookposts neer met nieuwsitems die, volgens uw echtgenoot, een gelijkaardige situatie als de uwe in uw woonzone aankaarten, maar die niet persoonlijk betrekking hebben op u (CGVS echtgenoot, p. 5).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen

vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In hoofde van uw echtgenoot, R. A. M. L. (O.V.-nummer 8.942.248; CG-nummer 19/25754), wordt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat zijn neef, L. G. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764) en zijn echtgenote, K. Y. M. D. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764B) een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België en daarvoor deels beroep doen op dezelfde vluchtreden als die van u en uw echtgenoot. Ook ten aanzien van hen werd overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat ook de nicht van uw echtgenoot, K. S. U. M. (O.V.-nummer 8.847.779; CG-nummer 19/17035) en de neef van uw echtgenoot, J. E. U. M. (O.V.-nummer 8.847.765; CG-nummer 19/17034) een verzoek om internationale bescherming indienden in België. Hun dossier wordt op heden betwist bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun vluchtredeën zouden geen betrekking hebben op uw vluchtredeën (CGVS echtgenoot, p. 14).

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 17 november 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd op 1 december 2020 naar uw advocaat gestuurd en op 2 december 2020 per aangetekend schrijven naar u. Binnen de periode van acht werkdagen na de betekening van de kopie van deze notities, werden geen opmerkingen meer geformuleerd met betrekking tot de inhoud ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake M. L. R. A., tweede verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 23 november 1976 in de stad Santa Tecla in het departement La Libertad. U woonde acht jaar in Colonia Las Camelias met uw vorige gezin. Daarna woonde u vier jaar met uw huidige gezin in Campos Verdes 1, senda 12, poligono 50, huis 48 in de stad Lourdes Colon in het departement La Libertad waar u een zaak startte. Omdat u in 2015 de renta van vijftig dollar niet langer kon betalen aan bendeleden van de bende 18, diende u uw zaak te sluiten en verhuisde u naar Campos Verdes 1, senda 6 Oriente, poligono 13, huis 13 in Lourdes Colon. U huwde op 25 november 2018 met I. E. C. D. M. (O.V.-nummer 8.942.248; CG-nummer 19/25754B), waarmee u zich samen met jullie minderjarige zoon in België bevindt. Omwille van uw problemen verhuisden jullie in de avond van 2 oktober 2019 naar een tante van uw echtgenote in Colonia San Nicolas in de stad Ahuachapan in het gelijknamige departement. Daar verbleven jullie tot jullie het land verlieten op 29 oktober 2019.

Uw redenen om het land te ontvluchten zijn tweeledig, waarbij het ene betrekking heeft op uw echtgenote en het andere op uzelf. Zo kreeg uw echtgenote problemen met bendeleden van bende 18 omwille van een project waaraan zij meewerkte voor het Ministerie van Volksgezondheid in de stad Apopa in de wijk Chinto in het departement San Salvador. Zij gaf preventieve uiteenzettingen over zwangerschappen in scholen en in wijken. Op 27 november 2018 werd zij met haar eenheid bestaande uit een dokter, een chauffeur en twee verpleegkundigen in hun busje ter hoogte van Valle del Sol onderschept door zeven bendeleden van bende 18.

Een van hen sprak uw echtgenote toe en zei dat ze niet hielden van het werk dat ze daar deed omdat het door haar werk en de rapporten kwam dat veel kompanen waren opgepakt. Ze beschuldigden uw echtgenote er eveneens van informatie door te spelen naar een rivaliserende bende aangezien het busje zich door diverse zones begaf. Ze wilden haar daar niet meer zien en dreigden ermee onderzoek naar haar te doen. Als uw echtgenote nog zou terugkeren, zouden ze haar vermoorden. Drie bendeleden hebben toen de drie vrouwen, waaronder uw echtgenote, meegenomen naar een verlaten huis waar ze hen hebben verkracht. Diezelfde dag diende uw echtgenote haar ontslag in. Sindsdien werkt ze niet meer en vraagt ze u om het land te verlaten. U zei haar dat jullie zich zouden voorbereiden om het land onmiddellijk te verlaten als zoiets opnieuw zou gebeuren. Op 20 september 2019 vroegen jullie jullie paspoorten aan.

Uw problemen hebben betrekking op uw werk als inner bij Creditplata, een incasso- en kredietbedrijf in Santa Tecla, waarvoor u al sinds 2016 werkt. Op 30 september 2019 belde uw neef/collega, L. G.

M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764), u om 10 uur 's morgens op met de vraag of u hem kon vergezellen naar de gevaarlijke zone, Bajada Via Lourdes. Daar werden jullie onderschept door drie gewapenden individuen van bende 18. Eén van hen nam het woord en zei dat hij een lening van 15.000 dollar wilde. Hierop repliceerden jullie dat jullie enkel kleine leningen verstrekten, mits in achtneming van bepaalde voorwaarden. Het maakte hem niet uit zolang hij die 15.000 dollar maar kreeg. Hij dreigde ermee dat hij jullie wist wonen, wat uw echtgenote allemaal deed en waar uw zoon naar school ging. Hij zou nog contact opnemen over het geld. Diezelfde ochtend gingen jullie terug naar het kantoor en vertelden jullie jullie baas wat jullie was overkomen. Hij hechtte er weinig belang aan waardoor jullie jullie ontslag indienden. Vijftien dagen eerder werd u eens achtervolgd door twee individuen op een motor toen u uw inningsroute aflegde maar dit bleef zonder verder gevolg. 's Avonds op 1 oktober 2019 vroeg een onbekende vrouw aan jullie huis een dollar. Toen u de dollar ging halen, keek zij naar binnen en naar uw echtgenote, waarna ze is vertrokken. Op 2 oktober 2019 kocht u uw vliegtickets naar België in Lourdes. Diezelfde dag stopten er vier individuen een half uur voor uw huis. Nadat ze vertrokken waren, reden jullie naar Ahuachapan bij een tante van uw echtgenote om daar onder te duiken. Op 4 oktober dienden u en uw neef een klacht in bij het Openbaar Ministerie van de Republiek (Fiscalia General de la República) van Santa Tecla. Op 29 oktober 2019 vlogen u, uw echtgenote en zoon via Spanje naar België, waar jullie aankwamen op 30 oktober 2019. Op 5 november 2019 dienden jullie een verzoek in tot internationale bescherming in België. Ook uw neef L. G. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764) en zijn echtgenote K. Y. M. D. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764B) dienden diezelfde dag een verzoek in tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw echtgenote gedood zullen worden.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legden jullie volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw echtgenote en zoon, jullie identiteitskaarten, jullie rijbewijzen, jullie diploma's, jullie huwelijksakte, de geboorteakte van jullie zoon, uw klacht bij het Openbaar Ministerie van Santa Tecla, een BTW-kaart van uw werk, een identificatiebewijs van het werk van uw vrouw, aanbevelingsbrieven die verwijzen naar het werk van uw vrouw, foto's van uw werk en twee Facebookposts met nieuwsitems over het bendegegeweld in jullie buurt.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen, de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en alle elementen uit uw dossier moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om

tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoek om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U heeft echter onvoldoende onderbouwd waarom dit voor u het geval is. **Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.**

Inzake de beweerde afpersing, baseert u zich op dezelfde feiten als uw neef L. G. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764) en verwijst het CGVS voor dit gedeelte dan ook naar de weigeringsbeslissing die in zijn hoofdte genomen wordt:

"U linkt uw vrees aan het werk dat u sinds 2016 zou uitgeoefend hebben. Inzake dat werk dient echter vastgesteld te worden dat u niet kan overtuigen dit beroep effectief uitgeoefend te hebben. Niet alleen legt u geen enkel stuk neer betreffende dit werk dat u jarenlang zou uitgevoerd hebben, op de stukken die u neerlegt staan aanwijzingen die erop wijzen dat u dit beroep niet uitgeoefend hebt. Op uw huwelijkscontract van 2017 staat dat u missionaris bent. Op uw huwelijksakte, opgesteld in juni 2017, werd uw beroep aangemerkt als "misionero", met name "missionaris". Op uw identiteitskaart, uitgegeven een jaar later in juni 2018 alsook op de geboorteakte van uw dochter Z. M., geboren in juni 2018 heeft u als beroep "misionero(a)". Nochtans was u naar eigen zeggen al aan de slag voor het kredietbedrijf sinds 2016 (CGVS, p. 15). Sterker nog: ook op de geboorteakte van uw dochter S. E. valt te lezen dat u missionaris bent. Zij werd geboren in 2004. U rept nergens met geen woord over het gegeven dat u als missionaris actief zou geweest zijn. Wanneer u bevraagd wordt over uw voorgaande jobs, stelt u een winkeltje gehad te hebben toen uw eerste echtgenote nog studeerde en dat u voor 2016 in een NGO werkte die aan preventie deden in scholen, bv. inzake drugs en pesterijen (CGVS, p. 15). Het enige andere dat u nog zegt, is dat u als een soort cliniclown wat bijverdiende (CGVS, p. 16-17) maar u laat nergens vallen dat u missionaris zou geweest zijn. U poneert voorts dat het agentschap informeel was en niet geregistreerd en vervolgt dat het eigenlijk een illegale activiteit was die u verrichtte (CGVS, p. 15-16). U wekt met deze stelling echter stellig de indruk hiermee te willen voorkomen dat u bewijzen van dit werk zou moeten neerleggen. Er dient opgemerkt te worden dat deze stelling echter moeilijk te rijmen valt met de aangifte die u voorlegt. Daarin werd namelijk opgetekend dat u "wettig werk" heeft. Verder in de aangifte staat ook dat de aanklagers, in casu dus u en uw neef allebei voor het bedrijf CREDIPLATA, LIDERES EN MICROFINANZAS werken en er wordt nog uitgelegd ook wat dit inhoudt, name een incassobedrijf dat ook kredieten verleent. Dat uw werk bij dit incassobedrijf dan ook een illegale activiteit zou zijn zoals u voorhield, valt niet echt geloofwaardig te noemen. Overigens rept uw neef, die samen met u op hetzelfde kredietbedrijf zou gewerkt hebben, met geen woord over illegale praktijken of een ongeregistreerde job. Opvallend is ook dat hij geen enkel valabel document neerlegt over die job. Op de vraag of hij zijn ontslagbrief bij heeft, reageert hij nochtans niet met een stelling dat hij dit vanwege de aard van jullie job dit niet zou kunnen bekomen. Hij pretendeerde dat zijn baas verveeld zat met zijn ontslag en het eigenlijk niet aanvaardde (CGVS neef R., p. 18-19). Dit is in het geheel niet hetzelfde. Uw neef legt weliswaar een foto neer waarop een aantal collega's zouden poseren, waaronder u. Dit kan een foto zijn genomen in een heel andere context, voor een of andere (vrijwilligers)organisatie en biedt, a fortiori gezien jullie verklaringen en de inconsistentie met de bevindingen op uw identiteitsstukken en gelet op de manipuleerbaarheid van foto's ook in acht genomen, onvoldoende garanties over de authenticiteit ervan zodat ze niet in aanmerking genomen worden als bewijs van jullie beweerde werk. U stelt te weten in welke zones er problemen waren met bendes en dat u aan uw chef, in casu uw neef, dan vroeg om u te vergezellen in het kader daarvan (CGVS, p. 3). U houdt voor dat u zo'n drietal keer per week met deze neef op pad ging per motor. Toch bent u niet in staat om de motor van uw neef te beschrijven. U twijfelt zelfs over de kleur van zijn motor, of die nu zwart of rood was (CGVS, p. 20-21). Vermits hieruit duidelijk blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan jullie beweerde job, kan bijgevolg ook aan de problemen die jullie daardoor zouden gekend hebben geen geloof worden gehecht.

Uw verklaringen over het incident dat uw vluchtaanleiding zou geweest zijn en de aansluitende onderduikperiode zijn evenmin geloofwaardig. Aangaande het incident van 30 september 2019 verkondigt u dat slechts één van de drie individuen gewapend was, u licht nog toe dat dit was om niet te veel op te vallen (CGVS, p. 21). De aangifte bericht over drie gewapende individuen (Document 5 in het administratieve dossier). Verder verklaart u dat de twee benedeleden op de achtergrond bij het weggaan hun rug ontblootten om hun tatoeages te tonen en dat de woordvoerder zijn tatoeage op de borst met de cijfers 1 en 8 toonde, hij trok daarom zijn hemd omhoog (CGVS, p. 18, 21-22). Uw neef claimde nochtans dat de tatoeages continu zichtbaar waren en dat ook op het hemd afleesbaar was dat ze van bende 18 waren (CGVS neef R., p. 21). Voorts beweert uw neef dat jullie diezelfde dag direct en éénmalig rond elf uur terugkeerden naar het kantoor om jullie ontslag in te dienen (CGVS neef R., p. 18). U wendt echter voor alles te zijn gaan afgeven in het bedrijf en rond twintig voor elf thuis te zijn aangekomen (CGVS, p. 23). Uw echtgenote verklaart dan nog iets anders: met name dat u direct na het incident naar huis kwam om alles af te sluiten, dat u daar tien minuten bleef en dan terugkeerde naar uw werk om steun te vragen en vervolgens na de middag terug thuis te arriveren (CGVS echtgenote, p. 17, 21). Toen u thuiskwam verklaarde u dat u de vensters dichtdeed (CGVS, p. 18) en dat uw echtgenote de gordijnen toen heeft dichtgetrokken omdat ze bang was (CGVS, p. 23), terwijl uw echtgenote verklaart dat u toen u thuiskwam alles begon af te sluiten: de deuren met een slot en u sloot alle gordijnen (CGVS echtgenote, p. 17). Ook over het al dan niet bestaan van een termijn die de benedeleden u gaven om hen het geld te overhandigen, leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u dat er nooit een echte termijn is afgesproken en dat u moest wachten tot ze u op de hoogte zouden stellen (CGVS, p. 8, 23), terwijl de benedeleden volgens uw echtgenote zeiden dat ze nog diezelfde avond bij jullie thuis gingen langskomen om het geld op te halen (CGVS echtgenote, p. 17, 19-20). En ofschoon de benedeleden op 30 september 2019 toen ze weggingen nog vermeldde dat ze uw telefoonnummer kenden (CGVS, p. 18), valt uit uw verklaringen op te maken dat u niets meer van hen heeft gehoord, noch bedreigingen of een oproep ontving via uw telefoon, ook al behield u tot een week na uw aankomst in België uw Salvadoraanse nummer (CGVS, p. 4)."

Inzake de beweerde bedreiging dan wel verkrachting van uw echtgenote wat zich in 2018 zou afgespeeld hebben, verwijzen we naar de motivering in de weigeringsbeslissing in hoofde van uw echtgenote I. E. C. D. M. (O.V.-nummer 8.942.248; CG-nummer 19/25754B):

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen inzake uw beweerde verkrachting niet kunnen overtuigen. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming (VIB) heeft u niet aangegeven dat u slachtoffer was van seksueel geweld, zij het fysiek, psychologisch of seksueel (Zie Registratie VIB, 31 oktober 2019, vraag vi kwetsbaarheden). Evenmin heeft u wanneer bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 23 juni 2020 nagegaan werd of er bijzonder procedurele noden waren, te kennen gegeven dat er bijzondere omstandigheden waren, waardoor u eventueel verkoos gehoord te worden door een persoon of tolk van hetzelfde geslacht. De persoon die het gehoor bij DVZ afnam was bij toeval een vrouw, een tolk was daarbij niet aanwezig omdat zij Spaans sprak (CGVS, p. 4). Nochtans rept u met geen woord over een verkrachting. Op de vraag of u verder in de procedure bij voorkeur in het bijzijn van een vrouwelijke of een mannelijke medewerker wenst gehoord te worden, geeft u aan geen voorkeur te hebben (DVZ CGVS Vragenlijst, 23 juni 2020, punt 6). Pas voor het CGVS komt u aanzetten met de beweerde verkrachting (CGVS, p. 4). U verkondigt over het gehoor bij DVZ in eerste instantie zelfs dat u daar heel goed ontvangen bent. Vlak hierop echter laat u zich ontvallen dat u zelf niet klaar zou geweest zijn om iets te vertellen en zegt u ook verkracht geweest te zijn. Op de vraag waarom u het bij DVZ er niet over had kunnen hebben echter, beweert u een mentale blokkade gehad te hebben waardoor u zich dat niet kon herinneren. Vervolgens oppert u dat het misschien was omdat u die persoon bij DVZ niet genoeg vertrouwde (CGVS, p. 3-4). Ook uw echtgenoot geeft bij zijn persoonlijk onderhoud voor het CGVS eerst te kennen dat het gehoor bij DVZ goed verlopen is en verkondigt dat het goed voelde om te kunnen vertellen over de problemen, ook al was dat moeilijk en moeilijk te herinneren. Hij beaamt hij dat hij er een samenvatting heeft kunnen geven van alle redenen (CGVS echtgenoot, p. 3). Hij laat na op dat moment aan te geven dat zowel u als zij bij DVZ iets belangrijks niet verteld hebben. Pas veel later tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakt uw echtgenoot er voor het eerst gewag van, zonder evenwel aan te geven wat hem er van weerhouden heeft dit dan niet eerder te berde te brengen (CGVS echtgenoot, p. 19).

Verder zijn uw verklaringen over het gedrag dat u en de twee andere vrouwen die verkracht zouden zijn maar moeilijk te rijmen met de rol die u zelf zou gespeeld hebben in uw job. U stelt gewerkt te hebben voor het Nationale Instituut voor de Gezondheid waarbij u diepte-interviews afnam van tieners die zwanger geraakt waren. U verzamelde al hun persoonsgegevens en diende hen delicate vragen te stellen. Elke zwangerschap onder achttien in uw land zou als verkrachting beschouwd worden. Al deze documenten

speelde u vervolgens door aan de procureur of het openbaar ministerie zodat zij een proces konden opstarten (CGVS, p. 11, 15). Van uw eigen verkrachting vervolgens zou u géén aangifte gedaan hebben. Ook de twee andere collega's die het mee zou overkomen zijn zouden verzuimd hebben aanklacht in te dienen. Jullie zouden het niet verteld hebben aan andere collega's, maar het onder jullie drieën gehouden hebben. Sterker nog: bij aankomst op jullie werk na de verkrachting, zouden jullie daar gevraagd hebben om terecht te kunnen in de verplegingszaal en daar hebben jullie zichzelf opgefrist met doekjes en met alcohol, hebben jullie zelf jullie lichaam proper gemaakt. Nochtans zou er een gynaecoloog aanwezig geweest zijn die gevraagd heeft om jullie te mogen onderzoeken, die jullie een check-up wilde geven maar jullie zouden dat niet gewild hebben (CGVS, p. 19). Dat u het aanbod van een gynaecoloog om u te laten onderzoeken vlak na een verkrachting gewoon zou afwijzen terwijl u zelf verklaringen zou gaan afnemen zijn om deze door te spelen voor vervolging, is absurd. U zou op deze manier zelf belemmerd hebben dat er sporen te vinden zijn op uw lichaam. Dat een onderzoek naar sporen op het lichaam best zo snel mogelijk na de feiten plaats vindt, daarvan moet u zich toch bewust geweest zijn. Een arts neemt dan stalen af via bloedafname, urinestalen en genitale uitstrijkjes, en dit om seksueel overdraagbare aandoeningen (soa's) uit te sluiten. Ook al zou u beschaamd zou geweest zijn om door de gynaecoloog te laten vaststellen of er penetratie had plaats gevonden, dan nog had u zich op zijn minst kunnen laten nakijken op de aanwezigheid van alle lichamelijke letsels zoals kneuzingen, schrammen en schaafwonden, maar ook dat heeft u niet laten vaststellen. Zelfs indien u zo beschaamd zou zijn om medisch te laten vast stellen dat u verkracht was, dan stelt zich nog de vraag hoe het komt dat u zich niet meteen zou laten onderzoeken hebben op mogelijke ziektes die u hierbij zou kunnen oplopen hebben. U geeft aan op de hoogte te zijn van SOA's maar vervolgens geeft u een bedenkelijke uitleg dat je minstens twee maanden moet wachten voor je kan testen op HIV, syfilis en andere ziektes (CGVS, p. 19). Objectieve informatie hierover zegt heel wat anders: preventieve maatregelen kunnen genomen worden tegen Hepatitis –B virus tot op dag zeven, tegen hiv bij minder dan 72 uur of tegen zwangerschap bij minder dan vijf dagen. Na het verstrijken van deze termijn vervalt het verschil met een regulier soa-consult en een consult voor mogelijk ongewenst zwanger zijn. Verder onderzoek naar chlamydia en gonorrroe dient altijd plaats te vinden, op zijn vroegst veertien dagen na het seksuele contact en verder onderzoek naar syfilis dient plaats te vinden drie maanden na het seksaccident. Over een periode van zes maanden na het misdrijf worden in principe meerdere stalen genomen. Het kan immers enige tijd duren vooraleer een soa zichtbaar wordt in het bloed (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratief dossier). U poneert echter na twee maanden u te hebben laten onderzoeken, bij een huisarts en verder onderzoek heeft u klaarblijkelijk niet meer laten uitvoeren. Van deze onderzoeken stelt u meteen dat u daar moeilijk bewijzen van kunt neerleggen omdat u geen contact meer heeft met de dokter. U vervolgt dat u niet weet of er nog documenten over bestaan. U wou gewoon weten wat het resultaat was en bent die documenten nooit gaan ophalen (CGVS, p. 19). Opmerkelijk is ook dat u zichzelf meteen met alcohol heeft opgefrist: u bent er dan niet eens van op de hoogte dat desinfecteren van slijmvliezen kan leiden tot extra beschadigingen aan de slijmvliezen en dat je hiermee juist een verhoogd risico op transmissie van seksuele infecties veroorzaakt. Verder kan er nog geconstateerd worden dat u dus geen aangifte heeft ingediend. Uw beweerde verkrachting en bedreiging kan u dan ook niet staven met enig document. U legt inzake uw werk buiten een identificatiebewijs ook alleen maar enkele aanbevelingsbrieven neer. U stelt geen ontslagbrief te hebben gemaakt maar ze konden voor u regelen dat u een aanbevelingsbrief kreeg. Op één van uw aanbevelingsbrieven wordt gesproken over een periode van tewerkstelling in 2018, dat zou dan geweest zijn van 2 juli tot 30 november 2018. Uw verklaring daaromtrent doet wel de wenkbrauwen fronsen: ze konden erop zetten dat het op 30 november kon, de 29ste of in december.

Ze konden erop zetten dat u tot het einde van de maand gewerkt had die maand voor als u een andere job zou gaan zoeken, op die manier zou er geen dag zijn waarop u die maand niet gewerkt had (CGVS, p. 13). Dat deze aanbevelingsbrieven dan ook een hoogst gesolliciteerd karakter vertonen, behoeft dan ook geen verder betoog. Zelfs indien enig geloof zou gehecht kunnen worden aan deze bedreiging en of verkrachting van 27 november 2018, dan nog dient er opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk overkomt dat u nog benaderd zou worden door de bendeleden van bende 18 omwille van uw voormalige werk voor het Ministerie van Volksgezondheid. Het bendelid van bende 18 dreigde ermee u te vermoorden als hij u daar nog zou zien. Door diezelfde dag uw ontslag in te dienen, kwam u immers tegemoet aan de eisen van dat bendelid (CGVS, p. 13). Geen van deze zeven bendeleden heeft u achteraf nog op een of andere manier teruggezien (CGVS, p. 21). Dat u dan plots de problemen waarmee uw echtgenoot te kampen zou gekregen hebben, met name een afpersingszaak koppelt aan precies die bendeleden die van u eisten dat u ophield met uw werk, kan u niet hard maken en zijn ver gezocht. Bendes gaan territoriaal te werk, zo stelt u zelf dat mensen van een bepaalde zone door die bende niet zomaar in een bepaalde zone kunnen en uw problemen en zijn problemen speelden zich niet op dezelfde plaats af: u situeert die van u in Apopa, op een uur rijden en uw echtgenoot situeert zijn problemen in Lourdes (CGVS, p. 8, 11-12, 21). In de klacht die uw echtgenoot wel liet neerleggen, rept hij overigens zelf met geen woord over

voorgaande bedreigingen. Dienaangaande wordt eveneens opgemerkt dat uw echtgenoot noch de bedreigingen die hij zou ondervonden hebben vijftien dagen voor 30 september 2019 noch deze die zouden plaats gevonden hebben erna op 1 en 2 oktober 2019 heeft laten opnemen in de klacht. Opvallend is tevens dat in de klacht evenmin opgenomen is welke bende jullie zou viseren. Inzake het incident waarbij een ongekende, gesluierde vrouw op 1 oktober 2019 naar jullie huis kwam, weten jullie niet aannemelijk te maken waarom deze persoon kan worden gelinkt aan uw verkrachtingszaak of zijn afpersingszaak. U komt immers niet verder dan de vermelding dat het ongewoon is dat iemand aanklopt in uw buurt waardoor zich tevens de vraag stelt waarom u überhaupt opendeed als dit zo ongewoon is en u de dag ervoor bedreigd werd (CGVS, p. 12, 22). Evenmin kunt u aannemelijk maken dat de vier individuen die uw huis in de gaten zouden gehouden hebben op 2 oktober 2019 kunnen worden gelinkt aan de bendeleden van de vorige incidenten. U verklaarde immers dat zij niets specifiek deden, buiten een half uur voor het huis staan en rondkijken (CGVS, p. 22). Ze hebben jullie niet aangesproken en zijn nooit overgegaan tot daden aangezien uw echtgenoot onmiddellijk de deur sloot (CGVS echtgenoot, p. 21). Overigens gaf uw echtgenoot te kennen dat die vier individuen kappen ophadden (CGVS, p. 21), terwijl u beweert dat ze petten droegen die hun gezichten bedekten (CGVS, p. 16). Voorts dragen jullie geen verklaringen aan die kunnen ontkrachten dat zij niet zoals gewoonlijk uw huis met huisnummer 13 controleerden omdat ze niet graag hebben dat mensen het bezochten vermits het getal verwijst naar de rivaliserende bende, MS13, zoals uw echtgenoot eerder schetste (CGVS echtgenoot, p. 10). De vage bewering van uw echtgenoot dat hij vijftien dagen voor de beweerde afpersingspoging al eens achtervolgd werd tijdens uw werk door twee individuen op een motor, ontbeert overtuigingskracht. Hij stelde zelf dat dit zonder enig gevolg bleef (CGVS echtgenoot, p. 21). Wat betreft de beweerde afpersing van uw echtgenoot in 2015 in zijn zaak toen jullie elders woonden, in senda 12 en bendeleden van bende 18 u maandelijks 50 dollar renta zouden gevraagd hebben, verklaren jullie de zaak opgedoeft te hebben en verhuisd te zijn. Nadien hebben jullie geen problemen meer gehad hierdoor (CGVS, p. 7, CGVS echtgenoot, pp. 7-8). Overigens maakt uw echtgenoot er geen gewag van toch wel gedurende een tweetal jaren zaakvoerder geweest te zijn bij DVZ wanneer naar zijn beroepen gevraagd werd (DVZ Verklaring, 22 juni 2020, punt 12, CGVS echtgenoot, p. 8)."

Ook over de aankoop van de vliegtickets leggen jullie onverenigbare verklaringen af. Uw echtgenote stelt eerst dat u de tickets alleen aankocht op 2 november 2019 (CGVS echtgenote, p. 16). U daarentegen had verklaard de tickets op 2 oktober 2019 aangekocht te hebben en uw echtgenote zou daarbij geweest zijn (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met uw antwoord, slaakt uw echtgenote dat dat gek is en oppert zij dat u misschien zenuwachtig was. Ze redeneert verder dat ze bij haar tantes was aangezien het te gevaarlijk was om allemaal samen te gaan. Wanneer haar voorgelegd wordt of de tickets gekocht werden voor of na ze naar de tantes ging, kiest ze "voor" en realiseert ze zich dat ze haar stelling dient aan te passen en verklaart ze plots samen met u geweest te zijn (CGVS echtgenote, p. 16).

Tot slot dient te worden geconstateerd dat jullie houding na jullie vertrek ook niet getuigt van een vrees voor reëel risico op ernstige schade. Jullie reisden via Spanje naar België. Ondanks het feit dat jullie zich in een EU-lidstaat bevonden, dienden jullie in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, dat u hoorde dat er daar ook bendes actief zijn (CGVS, p. 20), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De documenten over uw identiteit, met name jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte en de geboorteakte van jullie zoon staan hier niet ter discussie. Dit is eveneens het geval voor jullie studiedocumenten en rijbewijzen. Inzake uw werkdocumenten wordt vastgesteld dat u geen andere documenten neerlegt buiten een BTW-kaart en foto's waarvan u stelt dat ze van uw werkomgeving zijn. Aan deze foto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Wat de BTW-kaart betreft dient opgemerkt te worden dat er op deze kaart geen enkele indicatie staat die deze kaart aan u linkt. Het NIT nummer dat erop staat, komt alvast niet overeen met het NIT nummer dat geregistreerd staat op uw identiteitskaart. U legde daarnaast twee Facebookposts neer die

volgens u een gelijkaardige situatie als de uwe in uw woonzone aanklaarten, maar die niet persoonlijk betrekking hebben op u (CGVS, p. 5).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf.

Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot wordt er opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw echtgenote, I. E. C. D. M. (O.V.-nummer 8.942.248; CG-nummer 19/25754B), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen. Ook uw neef L. G. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764) en zijn echtgenote K. Y. M. D. M. (O.V.-nummer 8.942.489; CG-nummer 19/25764B) hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend in België en doen daarvoor deels beroep op dezelfde vluchtrechten als de uwe. Ook ten aanzien van hen werd overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat ook uw nicht, K. S. U. M. (O.V.-nummer 8.847.779; CG-nummer 19/17035) en uw neef, J. E. U. M. (O.V.-nummer 8.847.765; CG-nummer 19/17034) een verzoek om internationale bescherming indienden in België. Hun dossier wordt op heden betwist bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hun vluchtrechten zouden geen betrekking hebben op uw vluchtrechten aangezien ze het er nooit met u over hebben gehad (CGVS, p. 14)

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 17 november 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd op 1 december 2020 naar uw advocaat gestuurd en op 2 december 2020 per aangetekend schrijven naar u. Binnen de periode van acht werkdagen na de betekening van de kopie van deze notities, werden geen opmerkingen meer geformuleerd met betrekking tot de inhoud ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers halen artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet aan en menen dat de adjunct-commissarisgeneraal *in casu* heeft nagelaten om, rekening houdend met hun specifieke profielen, een grondige analyse uit te voeren van de relevante informatie die zij hebben voorgelegd.

Vervolgens betogen verzoekers dat de vervolging die zij vrezen onder de toepassing van het Verdrag van Genève valt op grond van het criterium politieke overtuiging of wegens het behoren tot een sociale groep en citeert in dit verband de UNHCR *"Guidance Note on refugee claims relating to victims of organized gangs"* van maart 2010 en de COI Focus van 15 juli 2019 en stelt dat de praktijken van de bendes in El Salvador duidelijk politiek gemotiveerd zijn en hun bedoelingen veel verder reiken dan het louter economische.

Verzoekers menen dat hen, indien de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Zij gaan vooreerst in op de geloofwaardigheid van het relaas. Zij stellen dat de motieven van de bestreden beslissingen op basis waarvan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Met betrekking tot het seksuele geweld en de bedreigingen waarvan eerste verzoekster het slachtoffer was argumenteren zij als volgt: *"Wij zijn van mening dat de redenering van het CGVS schandelijk is. Het CGVS minimaliseert de indruk van seksueel geweld op het leven van een persoon. Het CGVS doet alsof Mevrouw C. D. M. anders had moeten handelen (professioneel begrijpen) vanwege haar baan. We vinden de argumentatie van het CGVS puur subjectief en onrechtvaardig. Er is niet een manier om te reageren na seksueel geweld. Er is geen goede of foute manier om te reageren. Elke persoon die seksueel misbruikt is, wordt anders beïnvloed. Iedere persoon die seksueel misbruikt is, ervaart het anders. -Betreffende het feit dat Mevrouw C. D. M. geen melding maakte van het seksuele geweld op de dag van haar interview bij de DVZ. Inderdaad heeft Mevrouw C. D. M. al een uitleg aan het CGVS op dit punt gegeven. Ze was toen nog niet klaar om daarover te praten. Ze had te maken met een blokkade op dit niveau. Mevrouw C. D. M. vond het moeilijk - zo niet te zeggen onmogelijk - om daarover te praten bij de DVZ. Ze was nog niet klaar. Ze zei dat ze een mentale blokkade had. dat ze niet van deze trauma kon zich herinneren. Ze was bang om opnieuw slachtoffer te worden (revictimisatie - "re-victimization" in het Engels). Ze was ook bang voor het gebrek aan vertrouwelijkheid. Inderdaad, wilde ze niet dat sociale assistenten wisten dat ze verkracht was. Mevrouw C. D. M. denkt dat de formulieren van het interview bij de DVZ gestuurd naar de opvangcentrums worden. Volgens Mevrouw C. D. M. bespreken de sociale assistenten samen de asielzoekers van het opvangcentrum. Ze denkt dat de "special cases" (zoals slachtoffers van seksueel geweld) worden besproken in teamvergaderingen. Ze wilde niet gecategoriseerd worden als "de verkrachte vrouw" binnen het opvangcentrum. Dit is een van de redenen waarom ze dit element achter liet. Dit heeft niks te maken met het professionalisme van de ambtenaars van de DVZ. of hoe deze interview is verlopen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij behoort. In slechte of in goede omstandigheden, was het onmogelijk voor Mevrouw C. D. M. om over haar seksuele misbruik te praten. Dit is gewoon irrelevant.*

Op een soortgelijke manier, is het irrelevant dat Mevrouw C. D. M. niet voor een vrouwelijk tolk of een vrouwelijk ambtenaar vroeg. Deze argument vertoont de stereotypisch visie van het CGVS. Niet alle vrouwelijke slachtoffers van seksueel misbruik hebben er een probleem mee dat een man hun zaak behandelt. In het geval van Mevrouw C. D. M. heeft ze geen probleem daarmee. Ze weet dat de ambtenaren professioneel zijn. Ze vertrouwde hen. -Betreffende het gedrag van Mevrouw C. D. M. na haar verkrachting. Gezien haar job. vindt het CGVS ongeloofwaardig dat Mevrouw C. D. M. geen klacht heeft ingediend na haar verkrachting, hetzelfde voor haar collega's. Het CGVS vindt het ook ongeloofwaardig dat ze nooit daarover praatte met iemand buiten haar twee collega's wie ook verkracht werden. Op een soortgelijke manier, vindt het CGVS ongeloofwaardig dat Mevrouw C. D. M. een gynaecologisch onderzoek weigerde en enkel na twee maanden naar een huisarts ging. In dit verband vindt het CGVS ongeloofwaardig dat Mevrouw C. D. M. het resultaat aan de telefoon kreeg maar ze niet naar de huisarts het resultaat ging halen na het telefoongesprek. Opnieuw, zijn wij van mening dat de grieven van het CGVS schandelijk ongepast zijn. Het is niet omdat Mevrouw C. D. M. in haar professionele leven met slachtoffers van seksuele misbruik werkte dat ze "immune" was toen ze verkracht werd. Mevrouw C. D. M. is een slachtoffer van seksuele misbruik net zoals alle slachtoffer van seksuele misbruik. Inderdaad, is het niet omdat Mevrouw C. D. M. wat te doen op theoretisch vlak wist dat ze in staat was om een klacht in te dienen, om een invasief gynaecologisch onderzoek te ondergaan, en om alleen in termen van het bewijs dat verzameld moest worden te denken. Deze stappen ondernemen is uiterst moeilijk voor een slachtoffer van seksueel misbruik. Het verslag van de hoorzitting van de Vlaams

Parlement namens de Commissie Grensoverschrijdend Gedrag uitgebracht door Bert Moyaers over grensoverschrijdend gedrag in Welzijn (verzendcode: GOG 1357 (2017-2018) - Nr. 12, ingediend op 26 februari 2018 (2017-2018)) leest "... (p. 5 en 9)". Verzoekers verwijzen vervolgens naar de UNHCR "Eligibility Guidelines" inzake verzoeken uit El Salvador waarin wordt gewezen op het feit dat veel slachtoffers van seksueel geweld geen aangifte doen uit schaamte, angst en gebrek aan vertrouwen in justitie (UNHCR, p. 27) en stellen vervolgens: "Deze elementen leggen uit het gedrag van Mevrouw C. D. M.. Verzoekende partij is van mening dat het CGVS zijn beoordeling in concreto moest doen, dat wil zeggen, rekening houden van alle relevante feiten en factoren, spijtig genoeg is het sowieso niet het geval aangezien de grieven geformuleerd in de bestreden beslissing. Rekening houden van de bovenstaande informatie is het te begrijpen dat Mevrouw C. D. M. een gynaecologisch onderzoek weigerde en geen klacht indiende. In verband met het feit dat verzoekster haar resultaten niet ging halen, zijn wij van mening dat dit element geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas doet. Wij benadrukken dat ook in België is het gewoon om een telefoongesprek van een huisarts (of een andere doctor) te krijgen voor resultaten zonder de actuele resultaten fysisch te zien of te krijgen. Meestal worden de resultaten alleen in het medisch dossier van de betrokkene opgenomen. In België is het meestal het geval wanneer de resultaten goede nieuws zijn. Er is geen reden te denken dat het ook niet in El Salvador de praktijk is. De grief van het CGVS is ongegrond en moet verworpen worden." Zij wijzen er op dat in 2019 de NGO "GAMS" een fiche 'Seksueel geweld en internationale bescherming' gepubliceerd heeft en citeren p. 12 en stellen vervolgens: "In dit verband menen we dat de verwachtingen van het CGVS te hoog gegrepen waren. In zijn beoordeling hield het CGVS niet rekening van de bijzonder situatie van een slachtoffer van seksuele geweld. Dit is echter een centraal element. Daarbij heeft het CGVS niet met alle relevante feiten rekening gehouden. Het CGVS heeft niet voldaan aan zijn zorgplicht en zijn verplichting tot zorgvuldigheid. De verzoekende partij meent dat de grieven van het CGVS onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Ze moeten verworpen worden. Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers heeft gesteld."

Met betrekking tot de afpersing en bedreigingen waarvan tweede verzoeker het slachtoffer was argumenteren verzoekers als volgt. "De grieven van het CGVS zijn voor de meeste identieke aan die dat voor Meneer M.L.G., de neef van Meneer M.L.R.A., werden geformuleerd. In grote mate, zijn de grieven gebaseerd op de verklaringen van Meneer M.L.G., of die van zijn vrouw, Mevrouw M.D.M.K.Y.. Natuurlijk kan Meneer M.L.R.A. niet verantwoordelijk zijn voor de verklaringen van zijn neef of van de vrouw van zijn neef. Hij kan enkel op zijn eigen ervaring van de gebeurtenissen praten. Zo, in tegenstelling tot zijn neef, heeft hij bewezen omtrent zijn job voor Crediplata voor het CGVS neergelegd. Er is dus een materiele foute in de beslissing. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beheert heeft verzoeker bewijzen (foto's met schijnbaar logo van het bedrijf) van zijn dienstverband bij Crediplata neergelegd. Samen met zijn verklaringen vormen deze bewijzen een bundel van convergerende aanwijzingen dat hij effectief voor Crediplata werkte. Zou Meneer M.L.R.A. nog meer bewijstukken verzamelen, zal hij die zo spoedig mogelijk onder de aandacht van Uw Raad brengen. Meneer M.L.R.A. verklaarde ook dat zijn neef, in het verleden, missionaris was. In tegenstelling tot zijn neef, ontkent hij dit niet. Dit kan niet tegen hem gehouden zijn. Meneer M.L.R.A., heeft nooit verklaard dat Crediplata illegale activiteiten ontvoert. Hij is van mening dat zijn neef ook niet bedoelt dit te zeggen. Beide wisten dat de administratieve situatie van het bedrijf in El Salvador onduidelijk was, maar dat de bedrijfsleiders bezig waren de situatie te regulariseren. Crediplata is een internationaal bedrijf, met succursales in verschillende landen. Deze uitleg is dus volkomen plausibel. Omtrent de onmogelijkheid van zijn neef. Meneer M.L.G., om de motor (dat ze samen gebruikten meerdere keer te werken) te beschrijven, legt Meneer M.L.R.A. uit dat zijn neef echt zenuwachtig en bezorgd was tijdens het tijdstip van het persoonlijk onderhoud. Inderdaad, waren de twee dochters van Meneer M.L.G. ziek (pasgeborene met pneumonïe, tiener met morbide obesitas). De familie ontmoet problemen met Fedasil om de noodzakelijk gezondheidszorg te krijgen. Meneer M.L.R.A. is dus van mening dat zijn neef niet in staat was om coherent, precies verklaringen te geven. Betreffende het incident dat tot het vlucht van de verzoekende partij leidde, herinnert de verzoekende partij dat ze niet verantwoordelijk zijn voor de onnauwkeurigheden, geheugenproblemen. en onjuiste schattingen van Meneer M. L. G. en zijn vrouw, Mevrouw M. D. M. K. Y.. Meneer M. L. R. A. blijft bij zijn verklaringen bij het CGVS. Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen van Meneer M. L. R. A. in dit verband heeft gesteld. Meneer M. L. R. A. en Mevrouw C. D. M. I. E. hebben geen kennis van het incident met de bende MS 13 twee maanden voor het incident dat tot het vlucht van de verzoekende partij leidde. Ze hebben enkel kennis van een incident vier maanden voor het incident dat tot hun vlucht leidde. Dit gebeurde met de bende 18. De neef van Meneer M. L. R. A. Meneer M. L. G., was 1800 dollars gestolen door de bende 18. Verzoekende partij is van mening dat er geen tegenstrijdigheid is, maar twee aparte incidenten, een van die ze niet op hoogte waren. Opnieuw, dient er te worden opgemerkt dat het CGVS geen enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers in dit verband heeft gesteld. Meneer M. L. R. A. en Mevrouw C. D. M. I. E. hebben geen verzoek om internationale bescherming in Spanje ingediende. De verwerende partij beschouwt dit als niet het gedrag

van mensen wie voor hun leven. Verzoekers hebben al een uitleg aan het CGVS gegeven, de welke weigert het CGVS rekening te houden. Verzoekers hebben gehoord dat er ook in Spanje bendes actief zijn. In tegenstelling tot wat het CGVS beheert, bedoelden ze niet te zeggen dat de Salvadoraanse bende 18 actief in Spanje is. Ze bedoelden te zeggen dat er ook in Spanje Spaanse bendes actief zijn. Ze hebben dit van kennissen in El Salvador gehoord. Ze weten niet of het waar is of niet maar ze hebben de risico niet genomen. Het is redelijk dat verzoekers een door bendes geteisterd land niet wilden verlaten voor een ander. Daarom hebben ze de keuze gemaakt om niet in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Deze grief van het CGVS is ongegrond en moet verworpen worden. Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS enkel een "tegenstrijdigheid" in de verklaringen van verzoekers heeft gesteld. Het betreft de aankoop van de vliegtickets. Mevrouw C. D. M. I. E. heeft haar verklaringen zelf gecorrigeerd op het moment van het persoonlijk onderhoud toen ze ondervraagd was. Ze beseftte haar vergissing. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom het CGVS dit element tegen haar heeft gebruikt. Is het toch niet normaal om soms te twijfelen, om zich niet goed te herinneren, om te moeten nadenken? In dit verband stelt UNHCR dat de herinnering van een persoon is bijna altijd gebaseerd op gevolgtrekkingen, ramingen en giswerk, en is zelden nauwkeurig." Verzoekers citeren vervolgens uit UNHCR, "Beyond proof. Credibility assessment in EU asylum systems - May 2013", mei 2013, p. 59 en stellen dat het dus redelijk is wat inconsistentie te verwachten. Zij besluiten dat hun verklaringen consistent en gedetailleerd zijn en als geloofwaardig moeten beschouwd worden. Voorts menen verzoekers dat hen bij twijfel over de geloofwaardigheid van hun relaas het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Zij betogen vervolgens, onder verwijzing naar verschillende bronnen, dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers een doeltreffende bescherming van niet-tijdelijke aard te bieden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en de rechterlijke macht.

Verzoekers betogen verder een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens het feit dat zij deel zullen zijn van een bepaalde sociale groep, namelijk de "returnees". Zij merken in dit verband op dat zij reeds door de bendes werden benaderd. Onder verwijzing naar diverse bronnen over de algemene situatie van Salvadoranen die naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd na een verblijf in het buitenland, betogen zij dat hij in geval van terugkeer snel zullen worden geïdentificeerd als terugkerende migranten en dat dit hen bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing, terwijl zij niet over de middelen beschikken om dagelijks losgeld te betalen aan de bendes. Wat de algemene veiligheidssituatie in El Salvador betreft, argumenteren verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld. Onder verwijzing naar de arresten *Diakité en Elgafagi* van het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt verzoeker dat "(h)ieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld", dat "(v)olgens verschillende bronnen (...) El Salvador een van de meeste gewelddadige landen ter wereld (is), waarin het geweld dagelijks is" en dat dit geweld "de vorm van moorden maar ook van verdwijningen, diefstalen, afpersingen,... (neemt)" en "zowel gericht als willekeurig van aard (is)". Verzoeker merkt vervolgens op dat de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador zelf stelt dat er niet kan worden uitgesloten dat er in El Salvador sprake is van een intern gewapend conflict, dat de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden in april 2018 verklaarde dat het geweld in El Salvador een niveau heeft bereikt dat gelijk is aan of hoger is dan het geweldniveau in landen in een conflictsituatie en dat El Salvador op de lijst van gevaarlijkste staten ter wereld staat en citeert daartoe uit de COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 15 juli 2019, p. 6, het rapport "Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy" van National Geographic van maart 2019, het rapport "El Salvador's Politics of Perpetual Violence" van International Crisis Group, p. 1 en 8, het rapport "El Salvador - Events of 2018" van Human Rights Watch, het "El Salvador - 2019 Crime and Safety Report" van Overseas Security Advisory Council (OSAC) van 25 april 2019, Human Rights Watch: World Report 2021 – El Salvador, van 13 januari 2021 en USDOS – US Department of State: 2020 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador van 30 maart 2021. Uit de door hen geciteerde landeninformatie blijkt volgens verzoekers dat El Salvador gekenmerkt wordt door geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit, zoals door de Raad werd erkend in recente arresten van 6 november 2020, alsook door een heel hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen, vaak te wijten aan de maras, met als gevolg dat meer en meer mensen het land ontvluchten. Zij citeren meerdere passages uit voormelde COI Focus van 15 juli 2019 en menen dat het CGVS "een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheid situatie in El Salvador". Uit de beschikbare informatie blijkt volgens hen dat het geweld in El Salvador van die aard is dat iedereen er op elk moment kan worden aan blootgesteld. Zij besluiten dat al deze elementen bevestigen dat El Salvador een situatie

van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd worden zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan hun staatsburgers. Het feit dat *“verzoekers een risicoprofiel hebben omwille van hun respectieve jobs en omwille van het feit dat ze begeleid zijn hun minderjarige zoon geboren op 25.03.2014”*, verhoogt volgens verzoekers het risico slachtoffers te worden van dit willekeurige geweld.

Verzoekers vragen in hoofdorde hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orden hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift

Stukken in bijlage:

1. Beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;

a. Ten aanzien van Mevrouw C; D; M; I; E;

b. Ten aanzien van de Heer M; I. R; A.;

2. Aanstellingen B JB:

Genoemde bronnen:

1) HRW, *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, beschikbaar op <https://www.hrw.org/report/2020/02/05/deported-danger/united-states-deportation-policies-expose-salvadorans-death-and-abuse>;

2) International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018. beschikbaar op <https://www.reformworld.org/docid/5c07a4em.htm>;

3) International Crisis Group (ICG), *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017, Latin America Report n° 64, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/7vavww.html>;

4) Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*. beschikbaar op: <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-salvador>;

5) Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*. 25 april 2019. beschikbaar op: <https://www.osac.gov/Country/ElSalvador/Content-Detail/Report/d1222bc6-4cxl-461f-912c-15f4aec90b02>;

6) UK Home Office, *Country Policy and Information Note El Salvador: Actors of protection*, February 2021. <https://www.gov.uk/government/publications/el-salvador-country-policy-and-information-notes>;

7) COI Focus, *Salvador. Retour au pays des ressortissants*, 9 januari 2020, p. 22. URL: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_202009.pdf. P.15. 17-18;

8) USDOS - US Department of State: *2020 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador*, 30 March 2021, <https://www.ecoi.net/en/document/2048153.html>;

9) HRW - Human Rights Watch: *World Report 2021 - El Salvador*, 13 January 2021, <https://www.ecoi.net/en/document/2043580.html>;

10) Vlaams Parlement, *“Verslag van de hoorzitting van de namens de Commissie Grensoverschrijdend Gedrag uitgebracht door Bert Moyaers over grensoverschrijdend gedrag in Welzijn”*, verzendcode: GOG 1357 (2017-2018) - Nr. 12, ingediend op 26 februari 2018 (2017-2018), p. 5, <http://docs.vlaamsparlement.be/pdf/le?id^1379643>;

11) GAMS, *“Seksueel geweld en internationale bescherming”*, 2019, p. 12. beschikbaar op <http://gbv-asylum-hub.be/wp-content/uploads/2020/10/Gams-Fiche-7-S-N-L-v4.pdf>.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66). De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoekers leggen bij de indiening van hun verzoeken om internationale bescherming hun Salvadoraanse paspoorten en identiteitskaarten, de geboorteakte van hun zoon en zijn paspoort voor. De Raad stelt vast dat hun Salvadoraanse nationaliteit en hun identiteit niet betwist wordt en ook voldoende blijken uit deze documenten. Verzoekers leggen ook hun huwelijksakte voor, waaruit blijkt dat zijn gehuwd zijn en wat verder ook niet wordt betwist door verwerende partij. Uit de rijbewijzen die zij voorleggen kan slechts blijken dat zij in El Salvador een rijbewijs hebben verkregen, maar hieruit kan geen verband blijken met de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten in El Salvador. De overige door verzoekers neergelegde documenten ter staving van hun verzoek, de klacht van verzoeker bij het Openbaar Ministerie op 4 oktober 2019, de documenten die betrekking hebben op verzoekers' respectievelijke werk in El Salvador en de twee Facebookposts met nieuwsberichten over het bendege geweld in de buurt van verzoekers houden verband de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten maar volstaan als dusdanig niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hun hoofde vast te stellen en worden hierna verder besproken in samenhang met hun verklaringen over de feiten die hen ertoe dreven om El Salvador te verlaten en de relevante beschikbare landeninformatie.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. De verzoeken om internationale bescherming zijn enerzijds gebaseerd op de verkrachting door bendeleden waarvan verzoekster verklaart het slachtoffer te zijn geweest op 28 november 2018 en die verband zou houden met haar werk voor het Nationale Instituut voor de Gezondheid, een afdeling van het Ministerie van Volksgezondheid in El Salvador en anderzijds op de afpersing en ermee gepaard gaande bedreigingen waarvan verzoeker in het kader van zijn activiteiten als inner bij het incasso- en kredietbedrijf Creditplaza in Santa Tecla, volgens zijn verklaringen het slachtoffer werd.

4.4. De beschermingsverzoeken hebben betrekking op het bendege geweld in El Salvador. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan afpersing, bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Het geweld in El Salvador is volgens diverse bronnen wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd (COI Focus *“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, Human Rights Watch, *“World Report 2021 – El Salvador”*, 13 January 2021). Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus *“Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, UNHCR, *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”*, March 2016).

Daargelaten de vraag of verzoekers' voorgehouden problemen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad, na grondig onderzoek van het

administratief- en rechtsplegingsdossier, het verzoekschrift, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, vast dat verzoekers de door hen voorgehouden problemen met benedeleden die de directe aanleiding vormden voor hun vertrek uit El Salvador niet aannemelijk maken.

4.5. Met betrekking tot de verkrachting waarvan verzoekster verklaart het slachtoffer te zijn geweest, stelt de Raad vooreerst vast dat door verwerende partij niet betwist wordt dat verzoekster voor het nationale instituut voor de Gezondheid, een afdeling van het Ministerie van Volksgezondheid werkte in El Salvador. Zij legt onder meer een identificatiebewijs voor van haar werk (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7), haar diploma (stuk 12) en 6 aanbevelingsbrieven van het Nationaal Gezondheidsinstituut van het Ministerie voor Gezondheid; waarvan 2 afkomstig van de verantwoordelijke voor het project in Apopa en 2 afkomstig van de verantwoordelijke voor het project in Nejapa (stuk 11). De authenticiteit van deze documenten wordt niet betwist door verwerende partij. Uit de vertaling van de aanbevelingsbrieven blijkt dat zij actief was in een project met de titel *“Preventiestrategieën tegen tienerzwangerschap in prioritaire gemeentes van het Departement San Salvador 2016-2017”* en dat zij geprezen wordt omwille van haar bijdrage in de uitvoering van *“educatieve interventiestrategieën voor zwangere meisjes en tieners die op raadpleging komen in de gezondheidsposten in de Gemeentes van het Departement San Salvador, waar ze zich onderscheidde in Chintuc”* (stuk 11). Volgens haar verklaringen begon zij in 2017 te werken voor het Nationale Gezondheidsinstituut in een project voor zwangere tieners en jongeren in Najapa van februari tot oktober. Zij deed vervolgens hetzelfde project in Chinto Apopa van juli tot november 2018 (notities PO verzoekster, p. 11, 15). Zij verklaart hierover dat zij in het kader van deze projecten uiteenzettingen gaf op scholen, waarbij uitleg werd gegeven over hoe de leerlingen afstand konden houden van de bende en de opties die ze hadden om te studeren en ook diepte-interviews deed met zwangere tieners tussen 13 en 19 jaar oud en daarbij gevraagd werd of de zwangerschap het resultaat was van verkrachting. Volgens haar verklaringen gaf zij de verslagen van deze interviews door aan haar bazin die ze doorspeelde naar de procureur of het openbaar ministerie (notities PO verzoekster, p. 11, 15). Zo uit de voorgelegde aanbevelingsbrieven kan blijken dat verzoekster in 2017 en 2018 in Nejapa and Chinto Apopa werkte voor een project rond tienerzwangerschappen van het Nationaal Gezondheidsinstituut, kan hieruit niet blijken dat zij interviews deed met zwangere tieners of dat de inhoud van deze interviews werd overgemaakt aan het Openbaar Ministerie, noch dat zij in het kader van deze projecten werd aangerand door benedeleden. Dit is op zich geen indicatie van de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hierover, maar de Raad kan enkel vaststellen dat de door hen voorgelegde documenten niets vermelden over de waarom de betrokkenheid van verzoekster bij de genoemde projecten is opgehouden.

4.5.1. De Raad wijst er op dat verzoekers de beweerde vervolgingsfeiten concreet aannemelijk dienen te maken en stelt vast dat zij *in casu* hier niet in slagen. Zo stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster, hoewel zij op dat ogenblik volgens haar verklaringen zowel in 2017 als in 2018 verschillende maanden actief was geweest in het preventieprogramma voor tienerzwangerschappen en dat haar diepte-interviews met slachtoffers werden doorgegeven aan het openbaar ministerie in het kader van onderzoek naar verkrachtingen, verklaart dat zij zelf geen klacht indiende bij het Ministerie en zich evenmin liet onderzoeken door de gynaecoloog die onmiddellijk na de feiten in de verpleegzaal aanwezig was en verzoekster en de twee andere vrouwen die verkracht waren aanbood om hen te onderzoeken. Verzoekers wijzen op de UNHCR *“Guidelines”* waaruit blijkt dat schaamte en gebrek aan vertrouwen in het corrupte en inefficiënte rechtssysteem in El Salvador veel vrouwen ervan weerhoudt om dergelijk geweld aan te geven. Evenwel moet ook rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden van de zaak en met name het gegeven dat verzoekster al geruime tijd actief was in de materie van tienerzwangerschappen en dat de gegevens die zij verzamelde werden doorgegeven aan het Openbaar Ministerie. Indien, zoals zij beweert, het Nationale Gezondheidsinstituut nauw samenwerkte met het Openbaar Ministerie, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat er een zeker vertrouwen bestond tussen de beide instellingen. In elk geval kan uit de verklaringen van verzoekster niet blijken dat zij wantrouwig stond tegenover het Openbaar Ministerie of dat zij voordien problemen heeft gekend met benedeleden omdat gegevens van de diepte-interviews met tienermeisjes zouden zijn doorgegeven. Zelfs indien zou worden aangenomen dat zij noch de twee andere vrouwen van het Nationaal Gezondheidsinstituut geen klacht durfden in te dienen tegen de benedeleden, gelet op de reputatie van het Salvadoraanse gerecht zoals verzoekers beweren, is het weinig aannemelijk dat verzoekster en haar twee collega's eveneens weigerden om onderzocht te worden door de gynaecoloog die aanwezig was in de verplegingszaal van het Nationaal Gezondheidsinstituut toen zij er op 28 november 2018 terug arriveerden met het busje. Uit niets kan immers blijken dat de resultaten van dergelijk onderzoek zou worden meegedeeld aan de gerechtelijke instanties, of dat het Nationaal Gezondheidsinstituut op basis daarvan gerechtelijke stappen zou kunnen zetten in naam van de slachtoffers. In dit verband stelt de Raad eveneens vast dat verzoekster verklaart dat zij twee maanden na de feiten zich alsnog liet onderzoeken

in een privékliniek op SOA's door dokter M.C.C. (notities PO verzoekster, p. 19-20), dat haar werd meegedeeld dat het resultaat goed was en zij de documenten kon komen ophalen maar dat verzoekster verklaarde dat dit niet nodig was (notities PO verzoekster, p. 20). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud hiervan documenten bij te brengen, maar dat noch tijdens de administratieve procedure noch in de procedure voor de Raad enig document wordt bijgebracht waaruit kan blijken dat zij zich in januari 2019 in een privé-kliniek liet onderzoeken. Dat het moeilijk is om dergelijk document te bezorgen omdat verzoekster geen contact heeft met de deze dokter, zoals verzoekster verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud kan geenszins volstaan. Uit niets kan immers blijken dat verzoekster een poging zou hebben ondernomen om opnieuw in contact te komen met de dokter, wiens naam zij wel degelijk nog steeds kent, dan wel de privé-kliniek waar zij de onderzoeken liet verrichten. Het is, gelet op het voorgaande dan ook niet onredelijk dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat verzoekers verklaringen over de feiten op 28 november 2018 niet kunnen overtuigen. Waar verzoekers argumenteren dat het normaal is in België om de resultaten van dergelijke onderzoeken telefonisch op te vragen en er geen reden is om te denken dat dit in El Salvador anders zou zijn, slagen zij er niet in bovenstaande vaststellingen te weerleggen, nu zij geen plausibele verklaring bieden voor het feit dat zij blijkbaar geen enkele poging hebben ondernomen om in contact te treden met de dokter van de privé-kliniek waar zij zich liet onderzoeken. Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekster verklaart dat zij op 28 november 2018 definitief stopte met haar activiteiten voor het Nationaal Gezondheidsinstituut, maar dat zij geen enkel document voorlegt waaruit kan blijken dat zij ontslag heeft genomen noch wat de reden is voor het stopzetten van haar activiteiten. Verzoekster verklaart dat zij geen ontslagbrief heeft geschreven; dat haar bazen met spijt reageerden op haar beslissing om te stoppen die zij meedeelde op 28 november; dat zij een aanbevelingsbrief konden regelen en dat zij dat op het einde van de maand konden zetten *“op die manier zou er geen dag zijn waarop ik niet had gewerkt die maand”* (notities PO verzoekster, p. 13). In dit verband stelt de Raad vast dat, in zoverre uit de aanbevelingsbrieven kan blijken dat zij betrokken was bij de preventieprogramma's van het Nationaal Gezondheidsinstituut als *“gezondheidsonderwijzeres”*, in deze brieven geen precieze data van tewerkstelling worden vermeld en evenmin een datum van uitdiensttreding. De zes aanbevelingsbrieven werden uitgereikt op 14 november 2018, 29 november 2018 en 25 januari 2018. In zoverre verzoekster verklaart dat de aanbevelingsbrieven zo konden worden gedateerd dat er geen dag zou zijn waarop zij niet had gewerkt die maand, kan uit de door haar voorgelegde brieven evenwel niet blijken dat met dit laatste rekening zou gehouden zijn. Het al dan niet gesolliciteerd karakter van de aanbevelingsbrieven is naar het oordeel van de Raad in deze niet relevant, aangezien moeilijk kan ingezien worden hoe verzoekster deze brieven anders zou gekregen hebben.

Wel kan uit deze aanbevelingsbrieven, die op verschillende data in 2018 blijken te zijn opgesteld, niet blijken dat verzoekster op 28 november 2018 met haar activiteiten voor het Nationaal Gezondheidsinstituut stopte omwille van de aanranding door bendeleden op dezelfde dag en dat dit laatste verband hield met het feit dat zij diepte-interviews deed en dat de gegevens daarvan werden doorgegeven aan het Openbaar Ministerie. Deze documenten vermelden immers niets over de reden waarom verzoekster stopte met haar activiteiten en verder wordt hierin enkel gesteld dat zij actief was als gezondheidsonderwijzeres, maar bevatten deze documenten verder geen enkele aanwijzing waaruit zou kunnen blijken dat zij als onderdeel van het project ook gegevens verzamelde over tienerzwangerschappen die in het kader van verkrachtingszaken werden doorgegeven aan het Openbaar Ministerie en die tot de aanhouding van bendeleden leidden, zoals zij beweert. Het lijkt er dan ook op dat verzoekster haar activiteiten als gezondheidsonderwijzeres *in casu* tijdens het persoonlijk onderhoud aandikt. In elk geval kan uit de door haar voorgelegde documenten niet blijken dat zij iets anders deed dan lezingen geven in scholen en ligt verder geen begin van bewijs voor waaruit kan blijken dat zij of haar leidinggevende nauw samenwerkte met het Openbaar Ministerie. Gelet op het voorgaande komt de Raad tot de conclusie dat zij de beweerde feiten op 28 november 2018 in de huidige stand van zaken niet concreet aannemelijk maakt. De loutere verwijzing naar het verslag van de hoorzitting van het Vlaams Parlement namens de Commissie Grensoverschrijdend Gedrag van 26 februari 2018 en het invasieve karakter van het gynaecologisch onderzoek en het document van GAMS van 2019 kan niet tot een andere conclusie leiden nu hiermee evenmin een plausibele verklaring wordt geboden voor het feit dat verzoekster zelfs geen poging heeft ondernomen om documentair bewijs bij te brengen van het onderzoek dat zij liet uitvoeren in de privé-kliniek in januari 2019, noch van het feit dat nergens uit kan blijken dat zij als deel van haar activiteiten voor het Nationaal Gezondheidsinstituut ook gegevens verzamelde die door het Openbaar Ministerie werden gebruikt in het kader van verkrachtingszaken.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster, na de beweerde gebeurtenis op 28 november 2018 geen problemen heeft gekend met bendeleden tot verzoekers' vertrek uit El Salvador op 29 oktober 2019 die verband zouden houden met haar vroegere activiteiten bij het Nationaal Gezondheidsinstituut, zodat zij evenmin een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt louter op basis van haar vroegere activiteiten als gezondheidsonderwijzeres in El Salvador. Verzoekster

verklaart hierover dat zij wel nog solliciteerde in die periode maar geen werk vond behalve veldwerk, wat zij niet meer wou doen omdat zij niet meer in dergelijke situatie wou terechtkomen (notities PO verzoekster, p. 13). Hieruit blijkt enkel dat verzoekster na november 2018 niet meer in dezelfde sector wilde werken en dat zij niet meer werd lastiggevallen tot hun vertrek bijna een jaar later.

Bijgevolg toont verzoekster evenmin aan dat de beweerde afpersing van haar echtgenoot verband houdt met de bendeleden die haar zouden gevisieerd hebben omwille van haar activiteiten bij het Nationaal Gezondheidsinstituut. De problemen van haar man - die voortvloeien uit dezelfde beweerde problemen van zijn neef die, samen met zijn vrouw en kinderen ook in België een beschermingsverzoek indienden die door het CGVS ongeloofwaardig werden bevonden en die, zoals bevestigd door verzoekers ter terechtzitting, ondertussen België verlaten hebben – begonnen volgens zijn verklaringen half augustus 2019 en resulteerden in een fysieke doodsb bedreiging aan het adres van verzoeker en zijn neef op 30 september 2019. Nergens uit de verklaringen van verzoeker kan blijken dat hij de beweerde afpersing en bedreigingen door bendeleden - die zich bijna een jaar na de beweerde waarvan verzoekster op 28 november 2018 het slachtoffer zou geweest zijn, afspeelden eind september 2019 in Lourdes, dat op een uur rijden ligt van Apopa, waar de problemen van verzoekster zich zouden hebben afgespeeld - op enige manier verbindt aan de feiten die zich zouden hebben afgespeeld op 28 november 2018. Verder stelt de Raad vast dat in de klacht die verzoeker indiende bij de Fiscalia evenmin melding wordt gemaakt van de ernstige feiten waarvan zijn echtgenote op 28 november 2018 het slachtoffer zou geweest zijn en dat hij evenmin de beweerde achtervolging half augustus 2019 noch de feiten die zouden hebben plaatsgevonden op 1 en 2 oktober 2019 heeft vermeld in de klacht die dateert van 4 oktober 2019. Het verband dat verzoekster legt tussen de beweerde feiten van 28 november 2018 en de afpersingszaak waarin verzoeker zou verwickeld zijn geweest sinds 30 september 2019, kan nergens uit blijken en is vergezocht. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Zelfs indien er geloof zou gehecht kunnen worden aan de feiten van 27 november 2018, dan nog dient er opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk overkomt dat in de toekomst nog benaderd zou worden door de bendeleden van bende 18 omwille van uw voormalige werk voor het Ministerie van Volksgezondheid. Het bendelid van bende 18 dreigde ermee u te vermoorden als hij u daar nog zou zien. Door diezelfde dag uw ontslag in te dienen, kwam u immers tegemoet aan de eisen van dat bendelid (CGVS, p. 13). Geen van deze zeven bendeleden heeft u achteraf nog op een of andere manier teruggezien (CGVS, p. 21). Dat u dan plots de problemen waarmee uw echtgenoot te kampen zou gekregen hebben, met name een afpersingszaak koppelt aan precies die bendeleden die van u eisten dat u ophield met uw werk, kan u niet hard maken en zijn ver gezocht.*

Bendes gaan territoriaal te werk, zo stelt u zelf dat mensen van een bepaalde zone door die bende niet zomaar in een bepaalde zone kunnen en uw problemen en zijn problemen speelden zich niet op dezelfde plaats af: u situeert die van u in Apopa, op een uur rijden en uw echtgenoot situeert zijn problemen in Lourdes (CGVS, p. 8, 11-12, 21). In de klacht die uw echtgenoot wel liet neerleggen, rept hij overigens zelf met geen woord over voorgaande bedreigingen. Dienaangaande wordt eveneens opgemerkt dat uw echtgenoot noch de bedreigingen die hij zou ondervonden hebben vijftien dagen voor 30 september 2019 noch deze die zouden plaats gevonden hebben erna op 1 en 2 oktober 2019 heeft laten opnemen in de klacht. Opvallend is tevens dat in de klacht evenmin opgenomen is welke bende jullie zou viseren. Inzake het incident waarbij een ongekende, gesluierde vrouw op 1 oktober 2019 naar jullie huis kwam, weten jullie niet aannemelijk te maken waarom deze persoon kan worden gelinkt aan uw verkrachtingszaak of zijn afpersingszaak. U komt immers niet verder dan de vermelding dat het ongewoon is dat iemand aanklopt in uw buurt waardoor zich tevens de vraag stelt waarom u überhaupt opendeed als dit zo ongewoon is en u de dag ervoor bedreigd werd (CGVS, p. 12, 22). Evenmin kunt u aannemelijk maken dat de vier individuen die uw huis in de gaten zouden gehouden hebben op 2 oktober 2019 kunnen worden gelinkt aan de bendeleden van de vorige incidenten. U verklaarde immers dat zij niets specifiek deden, buiten een half uur voor het huis staan en rondkijken (CGVS, p. 22). Ze hebben jullie niet aangesproken en zijn nooit overgegaan tot daden aangezien uw echtgenoot onmiddellijk de deur sloot (CGVS echtgenoot, p. 21). Overigens gaf uw echtgenoot te kennen dat die vier individuen kappen ophadden (CGVS, p. 21), terwijl u beweert dat ze petten droegen die hun gezichten bedekten (CGVS, p. 16). Voorts dragen jullie geen verklaringen aan die kunnen ontkrachten dat zij niet zoals gewoonlijk uw huis met huisnummer 13 controleerden omdat ze niet graag hebben dat mensen het bezochten vermits het getal verwijst naar de rivaliserende bende, MS13, zoals uw echtgenoot eerder schetste (CGVS echtgenoot, p. 10). De vage bewering van uw echtgenoot dat hij vijftien dagen voor de beweerde afpersingspoging al eens achtervolgd werd tijdens uw werk door twee individuen op een motor, ontbeert overtuigingskracht. Hij stelde zelf dat dit zonder enig gevolg bleef (CGVS echtgenoot, p. 21).” De Raad stelt vast dat bovenstaande motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoekers geen enkele poging ondernemen om deze motieven te ontkrachten zodat deze onverkort worden overgenomen door de Raad. Het geheel van verzoekers' verklaringen en hun in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten in acht genomen en samen gelezen met de door hen voorgelegde documenten in het licht van de beschikbare

landeninformatie met betrekking tot El Salvador, komt de Raad tot de conclusie dat in de huidige stand van zaken verzoekers het voorgehouden incident op 28 november 2018 niet aannemelijk maken en dat zij geen verband aantonen tussen de voorgehouden aanranding op 28 november 2018 en de beweerde afpersing waarvan verzoeker het slachtoffer zou geweest zijn in het kader van zijn werk voor het incasso-bureau Crediplata.

De Raad merkt nog op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen met betrekking tot feiten van seksueel geweld, die uiteraard zeer ingrijpend kunnen zijn voor de betrokkene, het feit dat de betrokkene deze feiten niet onmiddellijk heeft gemeld bij de eerste gelegenheid daartoe in de administratieve procedure op zich niet kan volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden feiten. Er moet immers rekening gehouden worden met het feit dat personen die dergelijke feiten hebben meegemaakt getraumatiseerd kunnen zijn of met schaamtegevoelens kunnen kampen die hen verhinderen om onmiddellijk na aankomst over hun ervaring te spreken en tijd nodig hebben om voldoende vertrouwen op te bouwen met de autoriteiten. Er kan evenmin zonder meer van uitgegaan worden dat elk slachtoffer van seksueel geweld per definitie meer vertrouwen zou stellen in een interviewer of tolk van hetzelfde geslacht of zou verkiezen door hem of haar te worden gehoord of bijgestaan. Dit is en blijft een hoogst individuele beslissing die elke persoon voor zichzelf maakt en die door een veelheid van factoren kan worden beïnvloed. Er kan niet worden ingezien hoe uit de keuze van de betrokkene voor deze of gene optie bij aanvang van of in de loop van de procedure als dusdanig nuttige gevolgtrekkingen zouden kunnen gemaakt worden over de aannemelijkheid van het seksueel geweld waarvan een verzoekster beweert het slachtoffer te zijn.

Er kunnen, gelet op het voorgaande in het bijzonder geen conclusies getrokken worden uit het loutere feit dat verzoekster niet om een vrouwelijke tolk of dossierbehandelaar vroeg, wat betreft de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hierover en de Raad beschouwt de desbetreffende motieven *in casu* dan ook als overtollig. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het voorgaande waarbij vastgesteld wordt dat verzoekers de gebeurtenissen op 28 november 2018 niet concreet aannemelijk maken en dat zij evenmin het verband aantonen met de afpersing waarvan verzoeker het slachtoffer zou geweest zijn.

4.5.2. Voorts stelt de Raad vast, na grondige lezing van alle elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier, dat verzoekers de voorgehouden afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen waarvan verzoeker verklaart samen met zijn neef het slachtoffer te zijn geweest na een incident met leden van bende 18 in Bajada Via Lourdes, evenmin aannemelijk maken. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen documenten voorlegt waaruit kan blijken dat hij voor het Incassobedrijf Crediplata werkte, zoals hij beweert. Het enige document dat verzoeker in dit verband voorlegt zijn twee foto's van een kamer waarop de op de ene foto 5 personen en de op de andere 6 personen staan afgebeeld. Uit de foto's kan niet worden afgeleid waar of wanneer zij gemaakt zijn en in welke context. Waar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar *“foto's met schijnbaar logo van het bedrijf”* om de tewerkstelling van verzoeker bij het bedrijf aan te tonen, kan de Raad slechts vaststellen dat op de documenten die zich in het administratief dossier bevinden geen duidelijk logo zichtbaar is, laat staan dat hieruit kan blijken dat het om het logo zou gaan van Crediplata, waarvan verzoeker verklaart dat hij er werkte. Waar zij ook nog stellen in het verzoekschrift dat zij andere bewijsstukken van zijn tewerkstelling zo vlug mogelijk onder de aandacht van de Raad zullen brengen, mochten zij die bekomen, kan de Raad slechts vaststellen dat geen andere bewijsstukken hiervan werden bijgebracht en dat ook ter terechtzitting door verzoeker wordt bevestigd dat hij geen andere bewijsstukken heeft dan de foto's die reeds werden neergelegd bij verwerende partij. Verder verklaart verzoeker dat hij officieel op 30 september 2019 zijn ontslag heeft ingediend bij het bedrijf, maar dat hij geen ontslagbrief bij heeft *“omdat mijn onmiddellijke baas verveeld zat met de zaak, omdat ik mijn ontslag had ingediend en dat betekende dat er een route was waarvoor geen gestor was”* (notities PO verzoeker, p. 18). Hij licht verder toe dat zijn ontslag niet officieel aanvaard werd omdat ze er niet mee akkoord waren omdat ze dan snel iemand anders moeten zoeken (*idem*, p. 19). Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoekers ontslag op dat ogenblik niet aanvaard zou zijn omdat het zijn onmiddellijke baas in verlegenheid zou brengen, *quod non in casu*, dan nog ligt geen plausibele verklaring voor waarom verzoekers, bijna drie jaar nadat verzoeker stopte met werken voor dit bedrijf, geen enkel officieel document kan voorleggen waaruit kan blijken dat hij er gewerkt heeft en wanneer. Immers kan niet worden ingezien waarom, indien hij daadwerkelijk voor dit bedrijf zou gewerkt hebben, zoals hij beweert, het bedrijf niet zou kunnen contacteren om hiervan bevestiging te vragen en hiervan bewijs voor te leggen in de procedure voor de Raad. De vaststelling dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen waaruit kan blijken dat hij dit bedrijf heeft gecontacteerd en dat hij evenmin aantoonde waarom het onmogelijk zou zijn om dit te doen, ondermijnt de geloofwaardigheid van diens verklaringen inzake zijn professionele activiteiten als inner voor dit bedrijf.

Dit is des te meer het geval nu verzoekers zelf aanvoeren in het verzoekschrift dat verzoeker, in tegenstelling tot zijn neef nooit heeft beweerd dat Crediplata illegale activiteiten uitvoert en dat Crediplata een internationaal bedrijf is met succursales in verschillende landen. Voorts stelt de Raad vast, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen dat verzoekers neef, die in hetzelfde bedrijf werkte en samen met verzoeker zou bedreigd en afgeperst zijn, uitdrukkelijk verklaart dat het bedrijf waarvoor hij werkte informeel was en niet geregistreerd en dat het om een illegale activiteit ging. Dit staat volkomen haaks op verzoekers betoog in het verzoekschrift. In zoverre verzoeker niet verantwoordelijk kan gehouden worden voor de verklaringen van zijn neef, zoals zij betogen in het verzoekschrift, doet dit geen afbreuk aan de terecht vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker geen enkel valabel document neerlegt over zijn job bij Crediplata, dat de door hem voorgelegde foto, gelet op de manipuleerbaarheid ervan en hetgeen er (niet) op te zien is, niet als dusdanig kan worden aangemerkt en aan de vaststelling dat verzoeker hiervan ook in de procedure voor de Raad geen enkel document voorlegt noch aantoonst dat hij enige poging heeft ondernomen om dergelijk document te bekomen. Verzoekers tewerkstelling bij Crediplata kan evenmin worden afgeleid uit het door hem neergelegde BTW kaart. Hierover wordt in de bestreden beslissing voor verzoeker op goede gronden, die verder niet betwist worden in het verzoekschrift, als volgt gemotiveerd: *“Wat de BTW-kaart betreft dient opgemerkt te worden dat er op deze kaart geen enkele indicatie staat die deze kaart aan u linkt. Het NIT nummer dat erop staat, komt alvast niet overeen met het NIT nummer dat geregistreerd staat op uw identiteitskaart.”* Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor Crediplata werkte als persoon die geld ging innen, zoals hij beweert.

Vermits verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij Crediplata werkte, maakt hij de afpersing en de ermee gepaard gaande bedreiging op 30 september 2019 in Lourdes, evenmin aannemelijk. Vooreerst blijkt volgens de verklaring van verwerende partij ter terechtzitting dat verzoekers neef, die met verzoeker aanwezig zou geweest zijn tijdens het incident op 30 september 2019, geen beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissingen die ten aanzien van hem en zijn echtgenote werden betekend. Verzoekers verklaren ter terechtzitting dat verzoekers' neef en zijn gezin het land hebben verlaten omwille van de medische problemen van hun kinderen, maar dat zij verder geen contact meer hebben met hen. Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoekers neef, die zich grotendeels op dezelfde feiten heeft beroepen als verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, geen beroep heeft ingediend bij de Raad tegen de beslissingen van de commissaris-generaal die in zijn hoofdte en die van zijn echtgenote werden genomen en hier dus in berusten en dat verzoekers verklaren dat deze personen ondertussen België hebben verlaten.

Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gemotiveerd dat verzoekers' verklaringen inzake de uiterlijke tekenen van de bendeleden niet overeenstemmen met de verklaringen van verzoekers neef, die nochtans ook aanwezig was tijdens het incident en dat verzoekers neef, evenmin in staat is om de motor van zijn neef te beschrijven. Tenslotte stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over het tijdstip waarop de vliegtickets werden aangekocht en de aanwezigheid van verzoekster bij de aankoop ervan. Verzoekster verklaart eerst dat verzoeker deze tickets alleen kocht op 2 november 2019, terwijl verzoeker verklaart dat hij de tickets heeft aangekocht op 2 oktober en dat verzoekster daarbij aanwezig was. Geconfronteerd met de verklaring van verzoeker, blijft verzoekster in eerste instantie bij haar versie en wijst de verklaring van verzoeker aan het feit dat hij zenuwachtig was en wijst er bovendien op dat zij bij haar tantes was omdat het te gevaarlijk was om allemaal samen te gaan. Wanneer zij evenwel wordt gevraagd of de aankoop gebeurde voor of nadat zij naar haar tantes was gegaan, past zij haar verklaring aan en stelt ze dat het gebeurde voor zij bij haar tantes verbleef en dat zij toch samen met haar echtgenoot de tickets heeft gekocht (notities PO verzoekster, p. 16). De vaststelling dat verzoekster haar verklaringen over haar aanwezigheid bij de aankoop en de vraag of zij toen al dan niet reeds bij haar tantes verbleef, plots wijzigt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen en doet verdere twijfels rijzen over hun verblijf bij de tantes van verzoekster in Ahuachapan. Waar verzoekers betogen dat verzoekster zichzelf corrigeerde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, gaan zij er al te gemakkelijk aan voorbij dat in de bestreden beslissingen terecht wordt gewezen op het feit dat zij over haar aanwezigheid bij de aankoop plots het tegenoverstelde zegt van wat zij eerst verklaart nadat zij werd geconfronteerd met de verklaringen van haar echtgenoot en zich realiseerde dat haar initiële verklaring geen steek hield in het licht van de eerder uiteengezette chronologie.

Gelet op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig document voorlegt waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk als inner werkte voor Crediplata en ook in de procedure voor de Raad geen document voorlegt waaruit dit kan blijken noch enige poging heeft ondernomen om een dergelijk bewijs te bekomen; dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de zichtbaarheid van de kentekens van bende 18 bij de bendeleden tijdens het incident waarbij zij werden bedreigd en afgeperst en de beschrijving van verzoekers motor niet stroken met de verklaringen van verzoekers neef, die geen beroep heeft aangetekend tegen de in zijn hoofdte en deze van zijn echtgenote genomen

weigeringsbeslissingen en die bij het beweerde incident aanwezig zou geweest zijn en dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de aanwezigheid van verzoekster bij de aankoop van de vliegtickets, komt de Raad tot de conclusie dat de verzoekers de beweerde afpersing door bendeleden van bende 18 niet aannemelijk maken. Er zij aan herinnerd dat het aan verzoekers toekomt de beweerde afpersing en ermee gepaard gaande bedreigingen concreet aannemelijk te maken. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekers hier niet in slagen. Door louter te stellen dat geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld in verzoekers' verklaringen met betrekking tot de beweerde afpersing, maken zij de beweerde afpersing evenmin concreet aannemelijk nu dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. De Raad acht de overige motieven die betrekking hebben op de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers neef en diens echtgenote en het gegeven dat zij in Spanje geen verzoek om internationale bescherming indienden, als overtuigend en worden niet overgenomen in dit arrest. Het is bijgevolg niet noodzakelijk te antwoorden op de grieven van verzoekers die hierop betrekking hebben.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekers de beweerde vervolgingsfeiten door bendeleden in Lourdes Colon en in de wijk Chinto niet concreet aannemelijk maken om de hoger uiteengezette redenen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat inzake de beweerde afpersing in 2015 in het kader van de kleine zaak die verzoeker toen had waarbij verzoeker maandelijks 50 dollar zou hebben betaald, verzoekers zelf verklaren dat zij de zaak hebben opgedoekt en verhuisd zijn en daarna geen problemen meer hebben gehad (notities PO verzoeker, p. 7-8 en notities PO verzoekster, p. 7). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij er geen melding maakt van het gegeven dat hij twee jaar zaakvoerder zou zijn geweest bij het overzicht van zijn beroepen (verklaring DVZ, vraag 12, notities PO verzoeker, p. 8). Wat er ook van zij, uit verzoekers' verklaringen en het gegeven dat zij pas in oktober 2019 El Salvador verlieten, blijkt duidelijk dat de beweerde afpersing in 2015 geen aanleiding was voor verzoekers om hun land te verlaten en uit niets kan blijken dat zij hierom actueel gevisieerd zouden worden door de bende in El Salvador.

Verzoekers brengen in het verzoekschrift evenmin enig concreet element aan met betrekking tot de beweerde afpersing in 2015, zodat geen elementen voorliggen die anders zouden kunnen doen besluiten.

Indien, zoals *in casu*, verzoekers de beweerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken, is een onderzoek naar de materiële voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus niet langer noodzakelijk. Verzoekers' algemene betoog, onder verwijzing naar de COI Focus van 15 juli 2019; de COI Focus inzake terugkeer van 17 december 2020 en de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van maart 2016 dat er geen effectieve bescherming mogelijk is door de Salvadoraanse overheid en dat de beweerde vervolgingsfeiten binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen, is bijgevolg niet dienstig.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van de beweerde maar onaannemelijk bevonden problemen met bendes in El Salvador.

4.6. Voorts wijzen verzoekers nog op hun profiel van terugkeerder. In verband met de situatie voor terugkeerders verwijzen zij naar en citeren zij uit een rapport van 5 februari 2020 van Human Rights Watch, de COI Focus inzake terugkeer van 9 januari 2020 en van 15 december 2020 en rapporten van ICG en IDMC van 2018. Verzoekers menen dat uit voormelde informatie blijkt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. In geval van terugkeer zouden zij snel geïdentificeerd worden als terugkerende migrant, zullen zij geacht worden over financiële middelen te beschikken, wat hen bijzonder kwetsbaar maakt voor afpersing. Uit de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 blijkt bovendien dat terugkeerders die El Salvador hebben verlaten wegens specifieke problemen met een bende een bijzonder risico lopen.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 13 juli 2021 en de daarin geciteerde landeninformatie, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders.

Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerders bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bende-gerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes gevisieerd werden. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32). Het volstaat niet om in het verzoekschrift te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet concreet aannemelijk gemaakt worden. Verzoekers slagen hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, worden de door verzoekers aangevoerde problemen met bendes niet aannemelijk gemaakt. Er zijn geen andere indicaties dat verzoekers in de specifieke negatieve aandacht van de bendes in El Salvador zouden staan. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bende-gerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende-gerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden gevisieerd door benedeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 13 juli 2021, p. 23-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekers betoog dat zij tot de sociale groep van terugkeerders behoren en daarbij geen beroep kunnen doen op bescherming door politie of het gerecht is dan ook niet dienstig.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers de voorgehouden bedreigingen door bendes in El Salvador niet aannemelijk maken.

In zoverre verzoekers in algemene zin verwijzen naar het bendegegeweld dat iedereen kan treffen, dient te worden benadrukt dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in zijn hoofde aan te tonen. Verzoekers dienen dit risico concreet aannemelijk te maken en blijven wat dit betreft in gebreke.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds. Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (zie: “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020 en waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus; “*El Salvador. Veiligheidssituatie*”, 12 oktober 2020, p. 14-26; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, “*El Salvador. Veiligheidssituatie*”, p. 9-13).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Met hun algemeen betoog dat El Salvador als één van de meest gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, dat het geweld in tegenstelling tot wat wordt besloten in rechtspraak van de Raad, het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is en dat iedereen slachtoffer kan worden van het geweld, het refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal, tonen verzoekers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekers aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde informatie betreft, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund. Nergens uit deze landeninformatie blijkt echter dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin blijkt hieruit dat andere methoden of tactieken worden gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET